

[Дом](#)

[Изтегляния](#)

[Търсене](#)

[Индекс на сайта](#)

[Карта на сайта](#)

[Свържете се с нас](#)

[Начало](#) • [Shukla Yajur Veda Upanishads](#) • **Brihadaranyaka Upanishad**

Брихадараняка Упанишад

Брихадарянка Упанишад

, превод от Свами Мадхавананда,

публикуван от Адвайта Ашрам, Колката.

Ом! Това (Брахман) е безкрайно и тази (вселена) е безкрайна.

Безкрайното произтича от безкрайното.

(Тогава) приемайки безкрайността на безкрайното (вселена),

то остава като безкрайното (Брахман) самостоятелно.

Ом! Мир! Мир! Мир!

II-1: Ом. Главата на жертвения кон е зората, окоето му е слънцето, жизнената му сила е въздухът, отворената му уста е огънят, наречен Вайшванара, а тялото на жертвения кон е годината. Гърбът му е небето, коремът му е небето, копитото му е земята, страните му са четирите четвърти, ребрата му са междинните четвърти, членовете му са сезоните, ставите му са месеците и две седмици,

краката му са дните и нощите, костите му са звездите, а плътта му е облаците. Неговата полусмляна храна е пясъкът, кръвоносните му съдове са реките, черният му дроб и далакът му са планините, космите му са билките и дърветата. Предната му част е изгряващото слънце, задната му част е залязващото слънце, прозявката му е светкавица, треперенето на тялото му е гръмотевици, образуването на вода е дъжд, а цвиленето му е глас.

li-2: (Златният) съд, наречен Махиман пред коня, който се появи около него (т.е. сочеше го), е денят. Източникът му е източното море. (Сребърният) съд Махиман зад коня, който се появи около него, е нощта. Източникът му е западното море. Тези два съда, наречени Махиман, се появиха от двете страни на коня. Като Хая той носеше боговете, като Ваджин - небесните менестрели, като Арван - Асурите, а като Асва - мъжете. Върховният Аз е неговата конюшня, а Върховният Аз (или морето) - неговият източник.

I-ii-1: В началото тук нямаше абсолютно нищо. Той беше покрит само от Смъртта (Хиранягарбха) или Глад, защото гладът е смърт. Той създаде ума, мислейки си: „Нека имам ум“. Той се движеше, покланяйки се (на себе си). Докато се покланяше, се роди вода. (Тъй като си помисли): „Докато се покланях, бликна вода“, затова Арка (огън) се нарича така. Водата (или щастieto) със сигурност идва при онзи, който знае как Арка (огънят) е получил това име Арка.

I-ii-2: Водата е Арка. Това, което беше там (като) върху водата, се втвърди и стана тази земя. Когато това се роди, той беше уморен. Докато беше (така) уморен и измъчен, неговата същност или блясък се прояви. Това беше Огън.

I-ii-3: Той (Вирадх) се диференцира по три начина, като прави слънцето третата форма, а въздуха третата форма. Така че, тази Прана (Вирадх) е разделена на три начина. Главата му е изток, а ръцете му са (североизток) и (югоизток). И задната му част е запад, бедрените му кости са (северозапад) и (югозапад), страните му са юг и север, гърбът му е небето, коремът му е небето, а гърдите му са тази земя. Той почива върху вода. Този, който (я) познава, по този начин получава място за почивка, където и да отиде.

I-ii-4: Той пожела: „Нека имам втора форма (тяло).“ Той, Смъртта или Гладът, осъществи единението на речта (Ведите) с ума. Това, което беше семето там,

стана Годината (Вирадх). Преди него не е имало година. Той (Смъртта) го отгледа цяла година и след този период го проектира. Когато се роди, (Смъртта) отвори устата си (за да го погълне). Той (бебето) извика „Бхан!“ Това се превърна в реч.

I-ii-5: Той си помисли: „Ако го убия, ще приготвя много малко храна.“ Чрез тази реч и ума той проектира всичко това, каквото и да има - Ведите Риг, Яджус и Саман, метрите, жертвоприношенията, хората и животните. Каквото и да проектираше, той реши да яде. Защото той яде всичко, затова Адити (Смъртта) е така наречена. Този, който знае как Адити е получила това име Адити, става ядещ всичко това и всичко става негова храна.

I-ii-6: Той пожела: „Нека отново принеса жертва с голямата жертва“. Той беше уморен и беше измъчен. Докато беше (така) уморен и измъчен, репутацията и силата му си отидоха. Органите са репутация и сила. Когато органите си отидоха, тялото започна да се подува, (но) умът му беше съсредоточен върху тялото.

I-ii-7: Той пожела: „Нека това мое тяло бъде годно за жертвоприношение и нека се възплътя чрез това“ (и влезе в него). Тъй като тялото се наду (Асват), затова се нарече Асва (кон). И тъй като стана годно за жертвоприношение, затова жертвоприношението на коня стана известно като Ашвамедха. Този, който го познава по този начин, наистина познава жертвоприношението на коня. (Представяйки си себе си като коня и) оставяйки го свободен, той размишляваше (върху него). След една година той го пожертва на себе си и изпрати (другите) животни на боговете. Затова (жреците и до днес) жертват на Праджапати осветения (кон), който е посветен на всички богове. Този, който блести там, е жертвоприношението на коня; тялото му е годината. Този огън е Арка; неговите крайници са тези светове. Така че тези две (огънят и слънцето) са Арка и жертвоприношението на коня. Тези две отново стават един и същ бог, Смъртта. Той (който знае това) побеждава по-нататъшната смърт, смъртта не може да го застигне, тя става негова същност и той става едно с тези божества.

I-iii-1: Имало два класа синове на Праджапати – боговете и асурите. Естествено, боговете били по-малко, а асурите – повече на брой. Те се съревновавали помежду си за (овластяване на тези светове). Боговете казали:

„Сега нека надминем Асурите в (това) жертвоприношение чрез Удгита“.

I-iii-2: Те казали на органа на речта: „Пей (Удгита) за нас“. „Добре“, казал органът на речта и пял за тях. Общото благо, което идва от органа на речта, той осигурил за боговете чрез пеене, докато изящното говорене използвал за себе си. Асурите знаели, че чрез този пеещ боговете ще ги надминат. Те го заредили и го поразили със зло. Това зло е това, с което се сблъскваме, когато човек говори неподходящи неща.

I-iii-3: Тогава те казали на носа „Пей (Удгита) за нас“. „Добре“, казал носът и пял за тях. Общото благо, което идва от носа, той осигурил за боговете чрез пеене, докато изящното обоняние използвал за себе си. Асурите знаели, че чрез този пеещ боговете ще ги надминат. Те заредиха го и го поразиха със зло. Това зло е това, с което се сблъскваме, когато човек помирише неподходящи неща.

I-iii-4: Тогава те казаха на окото „Пей (Удгита) за нас“. „Добре“, каза окото и пя за тях. Общото благо, което идва от окото, то осигури за боговете чрез пеене, докато финото виждане го използва за себе си. Асурите знаеха, че чрез този пеещ боговете ще ги надминат. Те го заредиха и го поразиха със зло. Това зло е това, с което се сблъскваме, когато човек види неподходящи неща.

I-iii-5: Тогава те казаха на ухото „Пей (Удгита) за нас“. „Добре“, каза ухото и пя за тях. Общото благо, което идва от ухото, то осигури за боговете чрез пеене, докато финият слух го използва за себе си. Асурите знаеха, че чрез този пеещ боговете ще ги надминат. Те го заредиха и го поразиха със зло. Това зло е това, с което се сблъскваме, когато човек чуе неподходящи неща.

I-iii-6: Тогава те каза на ума „Пей (Удгита) за нас“. „Добре“, каза умът и пя за тях. Общото благо, което произлиза от ума, той осигури за боговете чрез пеене, докато финото мислене използва за себе си. Асурите знаеха, че чрез това пеене боговете ще ги надминат. Те го заредиха и го поразиха със зло. Това зло е, с което се сблъскваме, когато човек мисли неподходящи неща. По същия начин те докоснаха и тези (други) божества със зло - поразиха ги със зло.

I-iii-7: Тогава те казаха на тази жизнена сила в устата: „Пей (Удгита) за нас“. „Добре“, каза жизнената сила и пя за тях. Асурите знаеха, че чрез този пеещ боговете ще ги надминат. Те го заредиха и искаха да го поразят със зло. Но

както буца пръст, удряща се в скала, се разбива, така и те бяха разбити, хвърлени във всички посоки и загинаха. Затова боговете станаха (огън и т.н.), а асурите бяха смазани. Този, който знае това, става истинското си аз, а завистливият му роднина е смазан.

I-iii-8: Те казаха: „Къде беше този, който ни възстанови така (към нашата божественост)?“ (и откриха): „Ето го в устата“. Жизнената сила се нарича Аяся Ангираса, защото е същността на членовете (на тялото).

I-iii-9: Това божество се нарича Дур, защото смъртта е далеч от него. Смъртта е далеч от този, който знае това.

I-iii-10: Това божество отне смъртта, злото на тези богове, и го отнесе там, където свършват тези квартали. Там остави техните злини. Затова човек не бива да се приближава до човек (от този регион), нито да отива в този регион отвъд границата, за да не поеме това зло, смъртта.

I-iii-11: Това божество, след като отне смъртта, злото на тези богове, след това ги отнесе отвъд смъртта.

I-iii-12: То носеше първо органа на речта, най-важния. Когато органът на речта се освободи от смъртта, той се превърна в огън. Този огън, след като превъзмогна смъртта, свети отвъд обсега си.

I-iii-13: След това носеше носа. Когато се освободи от смъртта, той се превърна във въздух. Този въздух, след като превъзмогна смъртта, духа отвъд обсега си.

I-iii-14: След това носеше окото. Когато окото се освободи от смъртта, то стана слънце. Това слънце, след като превъзмогна смъртта, свети отвъд обсега си.

I-iii-15: След това носеше ухото. Когато ухото се освободи от смъртта, то стана кварталите. Тези страни, след като са надхвърлили смъртта, остават извън неговия обсег.

I-iii-16: След това то е пренесло ума. Когато умът се е освободил от смъртта, той е станал луната. Тази луна, след като е надхвърлила смъртта, свети отвъд нейния обсег. Така и това божество носи този, който знае това, отвъд смъртта.

I-iii-17: След това то си е осигурило годна за консумация храна чрез песнопение, защото каквато и храна да се яде, се яде единствено от жизнената сила и то почива на това.

I-iii-18: Боговете казали: „Каквато и храна да има, е точно толкова и ти си я осигурил за себе си чрез пеене. Сега нека и ние да се разделим с тази храна.“ „Тогава седни срещу мен“ (казала жизнената сила). „Добре“ (казали боговете и) седнали около нея. Следователно, каквато и храна да яде човек чрез жизнената сила, тя ги удовлетворява. Така и неговите роднини седат срещу онзи, който знае това, и той става тяхна опора, най-великият сред тях и техен водач, добър хранител и техен владетел. Онзи от роднините си, който желае да съперничи на човек с такива знания, е безсилен да издържа зависимите от него. Но този, който го следва или желае да поддържа зависимите от него подчинени, е единствен способен да ги издържа.

I-iii-19: Това се нарича Аяся Ангираса, защото е същността на членовете (на тялото). Жизнената сила наистина е същността на членовете. Разбира се, това е тяхната същност. (Например), от който и член да си тръгне жизнената сила, там тя увяхва. Следователно, това е, разбира се, същността на членовете.

I-iii-20: Само това е също Брихаспати (господарят на Рик). Речта наистина е Брихати (Рик) и това е нейният господар. Следователно това е също Брихаспати.

I-iii-21: Само това е също Брахманаспати (господарят на Яджус). Речта наистина е Брахман (яджус) и това е нейният господар. Следователно това е също Брахманаспати.

I-iii-22: Само това е също Саман. Речта наистина е Са, а това е Ама. Защото е Са (реч) и Ама (жизнена сила), затова Саман се нарича така. Или защото е равен на бяла мравка, равен на комар, равен на слон, равен на тези три свята, равен на тази вселена, следователно това е също Саман. Този, който знае, че този саман (жизнена сила) е такъв, постига съюз с него или живее в същия свят като него.

I-iii-23: Това наистина е също Удгита. Жизнената сила наистина е Ут, защото

всичко това се държи във въздуха от жизнената сила и само речта е Гита. Това е Удгита, защото е Ут и Гита.

I-iii-24: Относно това (има) също (една история): Брахмадатта, правнукът на Чикитана, докато пиел Сомата, казал: „Нека тази Сомата ми отсече главата, ако кажа, че Аяся Ангираса е пиял Удгитата чрез нещо друго освен това (жизнена сила и реч).“ Наистина той е пиял чрез реч и жизнената сила.

I-iii-25: Този, който познава богатството на тази Саман (жизнена сила), постига богатство. Тонът е наистина нейното богатство. Следователно, този, който ще служи като свещеник, трябва да желае да има богат тон в гласа си и трябва да изпълнява свещеническите си задължения чрез този глас с фин тон. Затова при жертвоприношение хората копнеят да видят свещеник с добър глас, като този, който има богатство. Този, който знае, че богатството на саманата е такова, постига богатство.

I-iii-26: Този, който познава златото на тази Саман (жизнена сила), получава злато. Тонът е наистина неговото злато. Този, който знае, че златото на Саман е такова, получава злато.

I-iii-27: Този, който познава опората на тази Саман (жизнена сила), получава място за почивка. Речта (определени части на тялото) е наистина нейна опора. Защото опирайки се на речта, жизнената сила, която се пее по този начин. Някои казват, опирайки се на храната (тялото).

I-iii-28: Следователно сега назидателното повторение (Адхяхроха) само на химните, наречени Павамани. Свещеникът, наречен Прастотир, наистина рецитира Саман. Докато го рецитира, тези мантри трябва да се повтарят: От злото ме води към доброто. От тъмнината ме води към светлината. От смъртта ме води към безсмъртието. Когато мантрата казва: „От злото ме води към доброто“, „злото“ означава смърт, а „доброто“ безсмъртие; така се казва: „От смъртта ме води към безсмъртието, т.е. направи ме безсмъртен“. Когато се казва „От тъмнината ме води към светлината“, „тъмнината“ означава смърт, а „светлината“ – безсмъртие; затова се казва „От смъртта ме води към безсмъртие или ме направи безсмъртен“. В поговорката „От смъртта ме води към безсмъртие“ значението сякаш не е скрито. След това чрез останалите химни (певецът) трябва да си осигури годна за консумация храна чрез пеене.

Следователно, докато те се пеят, жертвопринасящият трябва да поиска благодат – всичко, което желае. Каквито и предмети от такова знание да желае този пеещ, било то за себе си или за жертвопринасящия, той ги осигурява чрез пеене. Това (медитацията) със сигурност печели света (Хиранягарбха). Този, който познава Саман (жизнената сила) като такава, не трябва да се моли, за да не стане негоден за този свят.

I-iv-1: В началото тази (вселена) беше само азът (Вирадж) в човешка форма. Той размишляваше и не намери нищо друго освен себе си. Първо произнесе: „той съм“. Затова той бил наречен Ахам (Аз). Затова и до днес, когато се обръщат към някого, той първо казва: „Аз съм“, а след това казва другото име, което може да има. Защото той е бил първият и преди цялата тази (група от стремящи се) да изгори всички злини, затова се нарича Пуруша. Този, който знае това, наистина изгаря този, който иска да бъде (Вирадж) пред него.

I-iv-2: Той се страхуваше. Затова хората (все още) се страхуват да бъдат сами. Той си помисли: „Ако няма нищо друго освен мен, от какво да се страхувам?“ Само от това страхът му изчезна, защото от какво имаше да се страхува? Страхът идва от втора същност.

I-iv-3: Той изобщо не беше щастлив. Затова хората (все още) не са щастливи, когато са сами. Той желаше партньор. Той стана голям като мъж и жена, прегърнати един друг. Той раздели това тяло на две. От това произлязоха съпруг и съпруга. Затова, каза Яджнавалкя, това (тяло) е едната половина от самия него, като едната от двете половини на разцепено грахово зърно. Следователно това пространство наистина е запълнено от съпругата. Той е бил съединен с нея. От това са се родили мъжете.

I-iv-4: Тя си помислила: „Как може той да се съедини с мен, след като ме е създал от себе си? Нека се скрия.“ Тя се превърнала в крава, другата – в бик и се съединила с нея; от това се родили крави. Едната станала кобила, другата – жребец; едната станала магарица, другата – магаре и се съединила с нея; от това се родили едно копитни животни. Едната станала коза, другата – коза; едната станала овца, другата – овен и се съединила с нея; от това се родили кози и овце. Така той проектирал всичко, което съществува, по двойки, чак до мравките.

I-iv-5: Той знаел: „Аз наистина съм творението, защото проектирах всичко това“. Затова бил наречен Творение. Този, който знае това като такова, става (създател) в това творение на Вирадх.

I-iv-6: След това той разтъркал напред-назад и произвел огън от неговия източник, устата и ръцете. Следователно и двете са без косми отвътре. Когато говорят за конкретни богове, казвайки „Жертва на него“, „жертва на другия“, (те грешат, тъй като) всичко това е негова проекция, защото той е всички богове. Сега всичко това, което е точно, той е произвел от семето. Това е Сомата. Тази вселена наистина е толкова - храна и ядещият храна. Сомата е храна, а огънят ядещият храна. Това е свръхтворение на Вирадх, че той е проектирал боговете, които са дори по-висши от него. Защото той, макар и самият смъртен, е проектирал безсмъртните, следователно това е свръхтворение. Този, който познава това като такова, става (създател) в това свръхтворение на Вирадх.

I-iv-7: Тази (вселена) тогава е била недиференцирана. Тя се е диференцирала само по име и форма - наричала се е такава и такава и е била с такава и такава форма. Така и до днес тя е диференцирана само по име и форма - нарича се такава и такава и е с такава и такава форма. Този Аз е навлязъл в тези тела до върха на ноктите - както бръснар може да се сложи в калъфа си, или както огънят, който поддържа света, може да бъде в неговия източник. Хората не Го виждат, защото (разглеждан в Неговите аспекти) Той е непълен. Когато изпълнява функцията на живот, Той се нарича жизнена сила; когато говори, орган на речта; когато вижда, око; когато чува, ухото; и когато мисли, умът. Това са просто Неговите имена според функциите. Този, който медитира върху всеки от тази съвкупност от аспекти, не знае, защото Той е непълен, (като е отделен) от тази съвкупност, притежавайки една-единствена характеристика. Само Азът трябва да се медитира, защото всички те са обединени в Него. От всички тях, този Аз трябва да бъде осъзнат, защото човек познава всички тези чрез Него, точно както човек може да разбере (животно) чрез неговите отпечатъци от стъпки. Този, който Го познава като такъв, получава слава и общуване (с роднините си).

I-iv-8: Този Аз е по-скъп от син, по-скъп от богатство, по-скъп от всичко останало и е най-скъп. Ако човек (който държи Аза като скъп) каже на някой, който нарича нещо друго по-скъпо от Аза, „(това, което държиш) скъпо, ще умре“ - той

със сигурност е компетентен (да го каже) - това наистина ще се сбъдне. Човек трябва да медитира само върху Аза като скъп. За този, който медитира само върху Аза като скъп, скъпите не са смъртни.

I-iv-9: Те казват: Хората мислят: „Чрез познанието на Брахман ще станем всички“. Е, какво е знаел този Брахман, чрез което Той е станал всичко?

I-iv-10: Този (аз) наистина е бил Брахман в началото. Той е познавал само Себе Си като „Аз съм Брахман“. Следователно Той е станал всичко. И който сред боговете е знаел, Той е станал и Това; и същото е с мъдреците и хората. Мъдрецът Вамадева, докато е осъзнавал този (аз) като Това, е знаел: „Аз бях Ману и слънцето“. И до ден днешен, който по подобен начин Го познава като „Аз съм Брахман“, става всичко това (вселена). Дори боговете не могат да го надделеят, защото той става тяхно аз. Докато този, който се покланя на друг бог, мислейки си: „Той е един, а аз съм друг“, не знае. Той е като животно за боговете. Както много животни служат на човек, така и всеки човек служи на боговете. Дори ако едно животно бъде отнето, това причинява страдание, какво да кажем за много животни? Затова не им се харесва, че хората знаят това.

I-iv-11: В началото това (кшатрия и другите касти) наистина беше Брахман, само един. Бидейки един, той не процъфтя. Той специално проектира отлична форма, кшатрия - тези, които са кшатрии сред боговете: Индра, Варуна, луната, Рудра, Парджаня, Яма, Смъртта и Ишана. Следователно няма никой по-висш от кшатрия. Следователно, Брахмана почита Кшатрия от по-ниска позиция в жертвоприношението Раджасуя. Той предава тази слава на Кшатрия. Брахмана е източникът на Кшатрия. Следователно, въпреки че царят постига върховенство (в жертвоприношението), в края му той прибягва до Брахмана, своя източник. Този, който пренебрегва Брахмана, удря по собствения си източник. Той става по-зъл, както е този, който пренебрегва по-висшия си.

I-iv-12: И все пак той не процъфтя. Той проектира Вайся - онези видове богове, които са обозначени в групи: Васу, Рудри, Адити, Вишвадеви и Марути.

I-iv-13: Той не все още процъфтяваше. Той проектира кастата на Шудра - Пусан. Това (земята) е Пусан. Защото тя подхранва всичко, което съществува.

I-iv-14: И все пак той не процъфтя. Той специално проектира тази превъзходна

форма, праведност (Дхарма). Тази праведност е владетелят на Кшатрия. Следователно няма нищо по-висше от това. (Така) дори слаб човек се надява (да победи) по-силен човек чрез праведност, както (който се бори) с царя. Тази праведност, както (който се бори) с царя. Тази праведност е наистина истина. Затова казват за човек, който говори за истина: „Той говори за праведност“, или за човек, който говори за праведност: „Той говори за истина“, защото и двете са само праведност.

I-iv-15: (Така) тези (четири касти бяха проектирани) - Брахмана, Кшатрия, Вайся и Шудра. Той стана Брахмана сред боговете като Предводител, а сред хората като Брахмана. (Той стана) Кшатрия чрез (божествените) Кшатрии, Вайся чрез (божествените) Вайсии и Шудра чрез (божествените) Шудра. Следователно хората желаят да постигнат резултатите от своите ритуали сред боговете чрез огъня, а сред хората като Брахмана. Защото Брахман е бил в тези две форми. Ако обаче някой напусне този свят, без да осъзнае собствения си свят (Аз-а), Той, бидейки непознат, не го защитава - както не го правят Ведите, които не са изучавани, или каквато и да е друга работа, която не е предприета. Дори ако човек, който не Го познава като такова, извърши много достойни дела в света, тези негови дела със сигурност се изчерпват накрая. Човек трябва да медитира само върху света на Аз-а. Този, който медитира само върху света, наречен Аз, никога не е изчерпал работата си. От този сам Аз той проектира каквото си поиска.

I-iv-16: Сега този аз (невежият човек) е обект на наслада за всички същества. Това, че прави приношения в огъня и извършва жертвоприношения, е начинът, по който той става такъв обект за боговете. Това, че изучава Ведите, е начинът, по който той става обект на наслада за Ришите (мъдреците). Това, че прави жертви на Маните и желае деца, е начинът, по който той става такъв обект за Маните. Това, че дава подслон на хората, както и храна, е начинът, по който той става такъв обект на удоволствие за хората. Това, че дава храна и вода на животните, е начинът, по който той става такъв обект за тях. И това, че зверовете, птиците и дори мравките се хранят в дома му, е начинът, по който той става обект на удоволствие за тях. Точно както човек желае безопасност за тялото си, така всички същества желаят безопасност за този, който я познава като такава. Това наистина е било известно и обсъждано.

I-iv-17: Това (съвкупност от желани обекти) беше само азът в началото -

единствената същност. Той пожела: „Нека имам жена, за да се родя (като дете). И нека имам богатство, за да мога да извършвам обреди“. Това наистина е (обхватът на) желанието. Дори и да желае, не може да получи повече от това. Затова и до ден днешен мъж, който е неженен, желае: „Нека имам жена, за да се родя. И нека имам богатство, за да мога да извършвам обреди“. Докато не получи всяко едно от тях, той се смята за непълен. Неговата пълнота също (стига по следния начин): Умът е неговото аз, речта е неговата жена, жизнената сила е неговото дете, окото е неговото човешко богатство, защото го получава чрез окото, ухото е неговото божествено богатство, защото чува за него чрез ухото, а тялото е неговият (инструмент за) обред, защото той извършва обреди чрез тялото. (И така) това жертвоприношение има пет фактора - животните имат пет фактора, хората имат пет фактора и всичко това, което съществува, има пет фактора. Този, който го познава като такова, постига всичко това.

Iv-1: Че бащата е произвел седем вида храна чрез медитация и обреди (ще разкрия). Едната е обща за всички ядящи. Две той е разпределил на боговете. Три е създал за себе си. И една е дал на животните. Върху нея почива всичко - каквото живее и каквото не. Защо не се изтощават, въпреки че винаги се ядат? Този, който знае тази причина за тяхната трайност, яде храна с Пратика (превъзходство). Той постига (тъждественост с) боговете и живее от нектар. Това са стиховете.

Iv-2: „Че бащата е произвел седем вида храна чрез медитация и обреди“ означава, че бащата наистина ги е произвел чрез медитация и обреди. „Едната е обща за всички ядящи“ означава, че тази храна, която се яде, е общата храна на всички ядящи. Този, който обожават (монополизират) тази храна, никога не е свободен от злото, защото това е обща храна. „Две той разпредели на боговете“ означава правене на жертви в огъня и предлагане на дарове по друг начин на боговете. Затова хората извършват и двете. Някои обаче казват, че тези две са жертвоприношенията на новолуние и пълнолуние. Следователно човек не бива да се увлича по жертвоприношенията за материални цели. „Едната той даде на животните“ - това е мляко. Защото хората и животните първо живеят само с мляко. Затова първо карат новородено бебе да ближе пречистено масло или да го суче. И говорят за новородено теле, което все още не яде трева. „Върху него почива всичко - каквото живее и каквото не“ означава, че върху млякото наистина почива всичко това, което живее и което не живее.

Казва се, че като прави жертвоприношения от мляко в огъня в продължение на една година, човек побеждава по-нататъшна смърт. Човек не бива да мисли така. Този, който знае както по-горе, побеждава по-нататъшна смърт в същия ден, в който прави това приношение, защото той предлага цялата ядлива храна на боговете: „Защо не се изтощават, въпреки че винаги се изяждат?“ - означава, че съществото (ядещият) наистина е причината за тяхната трайност, защото произвежда тази храна отново и отново. „Този, който знае тази причина за тяхната трайност“ означава, че съществото (ядещият) наистина е причината за тяхната трайност, защото той произвежда тази храна чрез своята медитация за времето и обреди. Ако не направи това, тя ще бъде изтощена. „Той яде храна с Пратика“; „Пратика“ означава превъзходство; оттук и значението е превъзходно. „Той достига боговете и живее с нектар“ е хвалебствена реч.

Iv-3: „Три, които той е проектирал за себе си“ означава: ума, органа на речта и жизнената сила; тези той е проектирал за себе си. (Те казват): „Бях разсеян, не го видях“, „Бях разсеян, не го чух“. Чрез ума човек вижда и чува. Желания, решителност, съмнение, вяра, липса на вяра, постоянство, нестабилност, срам, интелигентност и страх - всичко това е само умът. Дори ако човек бъде докоснат отзад, той го познава чрез ума; следователно (умът съществува). И всеки вид звук е само орган на речта, защото служи за определяне на нещо, но самият той не може да бъде разкрит. Прана, Апана, Вяна, Удана, Самана и Ана - всичко това са само жизнените сили. Това тяло се отъждествява с тях - с органа на речта, ума и жизнената сила.

Iv-4: Това са трите свята. Органът на речта е този свят (земята), умът е небето, а жизнената сила е онзи свят (небето).

Iv-5: Това са трите Веди. Органът на речта е Ригведа, умът е Яджурведа, а жизнената сила е Самаведа.

Iv-6: Това са боговете, Маните и хората. Органът на речта са боговете, умът - Маните, а жизнената сила - хората.

Iv-7: Това са бащата, майката и детето. Умът е бащата, органът на речта - майката, а жизнената сила - детето.

Iv-8: Това са това, което е известно, това, което е желателно да се знае, и това,

което е непознато. Всичко, което е известно, е форма на органа на речта, защото той е познаващият. Органът на речта го защитава (който знае това), като се превръща в това (което е известно).

Iv-9: Всичко, което е желателно да се знае, е форма на ума, защото умът е това, което е желателно да се знае. Умът го защитава (който знае това), като се превръща в това (което е желателно да се знае).

Iv-10: Всичко, което е непознато, е форма на жизнената сила, защото жизнената сила е това, което е непознато. Жизнената сила го защитава (който знае това), като се превръща в това (което е непознато).

Iv-11: Земята е тялото на този орган на речта, а този огън е неговият светещ орган. И докъдето се простира органът на речта, дотук се простира земята и дотук се простира този огън.

Iv-12: Небето е тялото на този ум, а това слънце е неговият светещ орган. И докъдето се простира умът, дотук се простира небето и дотук се простира това слънце. Двете бяха обединени и от това произлезе жизнената сила. Това е Върховният Господ. Той е без съперник. Второ същество наистина е съперник. Този, който го познава като такава, няма съперник.

Iv-13: Водата е тялото на тази жизнена сила, а тази луна е нейният светещ орган. И докъдето се простира жизнената сила, дотук се простира водата и дотук се простира тази луна. Всички те са равни и всички безкрайни. Този, който медитира върху тях като крайни, печели краен свят, но този, който медитира върху тях като безкрайни, печели безкраен свят.

Iv-14: Този Праджапати (Хиранягарбха) има шестнадесет цифри и е представен от годината. Нощите (и дните) са неговите петнадесет пръста, а постоянният е неговият шестнадесети пръст. Той (като луната) е изпълнен, както и похабен от нощите (и дните). Чрез този шестнадесети пръст той прониква във всички тези живи същества в нощта на новолунието и изгрява на следващата сутрин. Следователно, в тази нощ човек не бива да отнема живота на живи същества, дори на хамелеон, в обожание само на това божество.

Iv-15: Този Праджапати, който има шестнадесет пръста и е представен от

годината, е наистина този човек, който знае както по-горе. Богатството съставлява неговите петнадесет пръста, а тялото - шестнадесетия му пръст. Той е изпълнен, както и похабен от богатството. Това тяло представлява кораб, а богатството е лицето. Следователно, ако човек загуби всичко, но самият той живее, хората казват, че е загубил само облеклото си.

Iv-16: Наистина има три свята: светът на хората, светът на Маните и светът на боговете. Този свят на хората може да бъде спечелен единствено чрез сина и чрез никакъв друг обред; светът на Маните чрез обреди; а светът на боговете чрез медитация. Светът на боговете е най-добрият от световите. Затова те хвалят медитацията.

Iv-17: И така, поверяването: Когато човек мисли, че ще умре, той казва на сина си: „Ти си Брахман, ти си жертвата и ти си светът“. Синът отговаря: „Аз съм Брахман, аз съм жертвата и аз съм светът.“ (Бащата си мисли: „Всичко, което се изучава, е обединено в думата „Брахман“. Каквито и жертвоприношения да има, всички са обединени в думата „жертва“. И каквито и светове да има, всички са обединени в света „свят“. Всичко това (задълженията на домакина) е наистина толкова. Той, бидейки всичко това, ще ме предпази от (оковите на) този свят.“ Затова говорят за образован син като за благоприятен за света. Затова (бащата) учи сина си. Когато баща, който знае както е казано по-горе, напусне този свят, той прониква в сина си заедно с органа на речта, ума и жизнената сила. Ако нещо бъде пропуснато от него поради някакъв пропуск, синът го освобождава от всичко това. Затова той се нарича син. Бащата живее в този свят чрез сина. Божествената и безсмъртна реч, ум и жизнена сила го проникват.

Iv-18: Божественият орган на речта от земята и огъня го прониква. Това е божественият орган на речта, чрез който всичко, което той казва, се изпълнява.

Iv-19: Божественият ум от небето и слънцето го прониква. Това е божественият ум, чрез който той става щастлив и никога не скърби.

Iv-20: Божествената жизнена сила от водата и луната го прониква. Това е божествената жизнена сила, която, когато се движи или не се движи, не чувства болка, нито е наранена. Този, който знае както е по-горе, става аз на всички същества. Каквото е това божество (Хиранягарбха), такъв е и той. Както всички

същества се грижат за това божество, така се грижат и за него. Колкото и да скърбят тези същества, тяхната скръб е свързана с тях. Но само заслуги отиват при него. Никакви недостатъци никога не отиват при боговете.

Iv-21: Сега разглеждане на обета: Праджапати проектира органите. Те, след като бяха проектирани, се скараха помежду си. Органът на речта даде обет: „Ще продължа да говоря“. Окото: „Ще видя“. Ухото: „Ще чуя“. И така направиха и другите органи според функциите им. Смъртта ги завладя под формата на умора - тя ги настигна и след като ги завладя, ги контролира. Следователно органът на речта неизменно се уморява, както и окото и ухото. Но смъртта не застигна тази жизнена сила в тялото. Органите решиха да я познаят. „Това е най-великият сред нас, който, когато се движи или не се движи, не чувства болка, нито е наранен. Е, нека всички ние бъдем от неговата форма.“ Всички те приеха неговата форма. Затова са наречени с това име „Прана“. Онова семейство, в което се ражда човек, който знае както по-горе, наистина е кръстено на него. И този, който се състезава с този, който знае както по-горе, се сбръчка и след като се сбръчка, накрая умира. Това е по отношение на тялото.

Iv-22: Сега по отношение на боговете: Огънят даде обет: „Ще продължа да горя.“ Слънцето: „Ще дам топлина.“ Луната: „Ще блестя.“ И така направиха и другите богове според техните функции. Както е жизнената сила в тялото сред тези органи, така е и Ваю (въздухът) сред тези богове. Други богове потъват, но не и въздухът. Въздухът е божеството, което никога не залязва.

Iv-23: Сега ето този стих: „Боговете спазиха обета за това, от което слънцето изгрява и в което залязва. Той е (следван) днес и ще бъде (следван) утре.“ Слънцето наистина изгрява от жизнената сила и също залязва в нея. Това, което тези (богове) са наблюдавали тогава, те го спазват и до днес. Следователно, човек трябва да спазва един-единствен обет - да изпълнява функциите на Прана и Апана (дишане и отделяне), за да не го застигне злото на смъртта (умора). И ако го спазва, трябва да се стреми да го завърши. Чрез него той постига идентичност с това божество или живее в един и същи свят с него.

I-vi-1: Това (вселена) наистина се състои от три неща: име, форма и действие. От тези имена, речта (звукът като цяло) е Уктха (източник), защото всички

имена произтичат от него. Тя е тяхната Саман (обща черта), защото е обща за всички имена. Тя е техният Брахман (аз), защото поддържа всички имена.

I-vi-2: Сега от формите окото (всичко видимо) е Уктха (източник), защото всички форми произтичат от него. То е тяхната Саман (обща черта), защото е обща за всички форми. То е техният Брахман (аз), защото поддържа всички форми.

I-vi-3: А на действията тялото (дейността) е Уктха (източникът), защото всички действия произтичат от него. То е техният Саман (обща черта), защото е общо за всички действия. То е техният Брахман (аз), защото поддържа всички действия. Тези три заедно са едно - това тяло, а тялото, макар и едно, е тези три. Тази безсмъртна същност е покрита от истината (петте елемента): Жизнената сила е безсмъртната същност, и име, и форма, и истина; (така) тази жизнена сила е покрита от тях.

II-i-1: Ом. Имало един човек от семейство Гарга на име Горд Балаки, който бил оратор. Той казал на Аджаташатру, царя на Бенарес: „Ще ти разкажа за Брахман“. Аджаташатру казал: „За това предложение ти давам хиляда (крави). Хората наистина се втурват да казват „Джанака, Джанака“. (И аз притежавам някои от неговите качества.)“

II-i-2: Гарга каза: „Това същество, което е на слънце, аз медитирам като Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля ви, не говорете за него. Аз медитирам върху него като всепревъзходен, като глава на всички същества и като сияен. Този, който медитира върху него като такъв, става всепревъзходен, глава на всички същества и сияен.“

II-i-3: Гарга каза: „Това същество, което е на луната, аз медитирам като Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля ви, не говорете за него. Аз медитирам върху него като великия, облечен в бели одежди, сияен Сомат“. Този, който медитира върху него като такъв, има изобилие от Сомат, вложено в неговите основни и спомагателни жертвоприношения всеки ден, и храната му никога не свършва.

II-i-4: Гарга каза: „Това същество, което е в мълния, аз медитирам като Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля ви, не говорете за него.“ Медитирам върху

него като върху могъщ“. Този, който медитира върху него като такъв, става могъщ и неговото потомство също става могъщо.

II-i-5: Гаргя каза: „Това същество, което е в етера, аз медитирам като върху Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля ви, не говорете за него. Аз медитирам върху него като върху пълноценен и неподвижен“. Този, който медитира върху него като такъв, е изпълнен с потомство и добитък и неговото потомство никога не изчезва от този свят.

II-i-6: Гаргя каза: „Това същество, което е във въздуха, аз медитирам като върху Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля ви, не говорете за него. Аз медитирам върху него като върху Господ, като върху неустоим и като върху непобедимата армия.“ Този, който медитира върху него като такъв, винаги става победоносен и непобедим и побеждава враговете си.

II-i-7: Гаргя каза: „Това същество, което е в огъня, аз медитирам като върху Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля те, не говори за него. Аз медитирам върху него като върху търпелив.“ Този, който медитира върху него като такъв, става търпелив и потомството му също става търпеливо.

II-i-8: Гаргя каза: „Това същество, което е във водата, аз медитирам като Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля те, не говори за него. Аз медитирам върху него като върху приятно“. Този, който медитира върху него като такъв, получава само приятни неща, а не противни; също така от него се раждат деца, които са приятни.

II-i-9: Гаргя каза: „Това същество, което е в огледало, аз медитирам върху него като върху Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля те, не говори за него. Аз медитирам върху него като върху сияещ“. Този, който медитира върху него като такъв, става сияен и потомството му също става сияещо. Той също така засенчва всички, с които влиза в контакт.

II-i-10: Гаргя каза: „Този звук, който излиза зад човек, докато ходи, аз медитирам върху него като върху Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля те, не говори за него. Аз медитирам върху него като върху живот“. Този, който медитира върху него като такъв, достига пълния си срок на живот в този свят и животът не го напуска преди завършването на този срок.

II-i-11: Гаргя каза: „Това същество, което е в пределите на света, аз медитирам върху него като върху Брахман“. Аджаташатру каза: „Моля те, не говори за него. Аз медитирам върху него като върху втори и като върху неразделен“. Този, който медитира върху него като такъв, получава спътници и последователите му никога не го напускат.

II-i-12: Гаргя каза: „Това същество, което се отъждествява със сянката, аз медитирам върху него като върху Брахман“. Аджаташатру казал: „Моля те, не говори за него. Аз медитирам върху него като върху смъртта“. Този, който медитира върху него като такъв, достига пълния си срок на живот в този свят и смъртта не го застига преди завършването на този срок.

II-i-13: Гаргя казал: „Това същество, което е в себе си, аз медитирам върху него като върху Брахман“. Аджаташатру казал: „Моля те, не говори за него. Аз медитирам върху него като върху себевладеец се.“ Този, който медитира върху него като такъв, става себевладеец се и неговото потомство също става себевладеещо се. Гаргя замълчал.

II-i-14: Аджаташатру казал: „Това всичко ли е?“ „Това е всичко“. „Като знае толкова много, човек не може да знае (Брахман)“. Гаргя казал: „Приближавам се до теб като ученик“.

II-i-15: Аджаташатру каза: „Противно на обичайното е брахмана да се обръща към кшатрия, мислейки си: „Той ще ме научи за Брахман“. Аз обаче ще те науча.“ Хващайки Гаргя за ръка, той се изправи. Стигнаха до спящ човек. (Аджаташатру) го нарече с тези имена: „Велик, С бели одежди, Сияйен, Сома“. Мъжът не стана. (Царят) го бутна с ръка, докато се събуди. Тогава той стана.

II-i-16: Аджаташатру каза: „Когато това същество, изпълнено със съзнание (идентифицирано с ума), спеше по този начин, къде беше то и откъде дойде по този начин?“ Гаргя не знаеше това.

II-i-17: Аджаташатру каза: „Когато това същество, изпълнено със съзнание, е заспило по този начин, то поема функциите на органите чрез собственото си съзнание и се намира в Акаша (Върховния Аз), който е в сърцето. Когато това същество ги поема, то се нарича Свапити. Тогава носът се поема, органът на

речта се поема, окото се поема, ухото се поема и умът се поема.“

II-i-18: Когато то остава в състояние на сън, това са неговите постижения:

Тогава то става император, така да се каже, или благороден брахмана, така да се каже, или достига високи или ниски състояния, така да се каже. Както императорът, вземайки своите поданици, се движи както си поиска в собствената си територия, така и то, вземайки органите, се движи както си поиска в собственото си тяло.

II-i-19: Отново, когато заспи дълбоко - когато не знае нищо - то се връща по седемдесет и две хиляди нерва, наречени Хита, които се простират от сърцето до перикарда (цялото тяло) и остава в тялото. Като бебе, или император, или благороден брахмана, достигнал върха на блаженството, така и остава.

II-i-20: Както паяк се движи по нишката (той произвежда) и както от огън малки искри летят във всички посоки, така от това Аз произлизат всички органи, всички светове, всички богове и всички същества. Неговото тайно име (Упанишад) е „Истината на Истината“. Жизнената сила е истина и Тя е Истината на това.

II-ii-1: Този, който познава телето с неговото обиталище, неговото специално убежище, неговия пост и неговата връзка, убива своите седем събратя: жизнената сила в тялото е наистина телето; това тяло е неговото обиталище, главата е неговото специално убежище, силата е неговата опора, а храната е неговата връзка.

II-ii-2: Тези седем бога, които предотвратяват разпадането, го почитат: Чрез тези розови линии в окото Рудра се грижи за него; чрез водата, която е в окото, Парджаня; през зеницата, слънцето; през тъмната част, огънят; през бялата част, Индра; през долния клепач земята се грижи за него; и през горния клепач, небето. Този, който го познава като такова, никога не изпитва намаляване на храната.

II-ii-3: По отношение на това има следният кратък стих: „има купа, която има отвор отдолу и издуптина отгоре; в нея са поставени различни видове знания; седем мъдреци седят до нея, а органът на речта, който има комуникация с

Ведите, е осмият“. „Купата, която има отвор отдолу и издуптина отгоре“ е нашата глава, защото това е купата, която има отвор отдолу и издуптина отгоре. „Различни видове знания са поставени в нея“ се отнася до органите; те наистина представляват различни видове знания. „Седем мъдреци седят до него“ се отнася до органите; те наистина са мъреците. „Органът на речта, който има комуникация с Ведите, е осмият“. защото органът на речта е осмият и общува с Ведите.

II-ii-4: Тези две (уши) са Готама и Бхарадваджа: това е Готама, а това е Бхарадваджа. Тези две (очи) са Вишвамитра и Джамадагни: това е Вишвамитра, а това е Джамадагни. Тези две (ноздри) са Васиштва и Кашьяпа: това е Васиштва, а това е Кашьяпа: езикът е Атри, защото чрез езика се яде храна. „Атри“ е само името „Атти“. Този, който го познава като такова, става ядещ всичко и всичко става негова храна.

II-iii-1: Брахман има само две форми - груба и фина, смъртна и безсмъртна, ограничена и неограничена, определена и неопределена.

II-iii-2: Грубата (форма) е това, което е различно от въздуха и етера. То е смъртно, ограничено е и е определено. Същността на това, което е грубо, смъртно, ограничено и определено, е слънцето, което грее, защото то е същността на определеното.

II-iii-3: Сега финото - това е въздухът и етерът. То е безсмъртно, то е неограничено и е неопределено. Същността на това, което е фино, безсмъртно, неограничено и неопределено, е съществото, което е в слънцето, защото това е същността на неопределеното. Това е по отношение на боговете.

II-iii-4: Сега по отношение на тялото: грубата форма е само това - което е различно от (телесния) въздух и етера, който е в тялото. То е смъртно, то е ограничено и е определено. Същността на това, което е грубо, смъртно, ограничено и определено, е окото, защото то е същността на определеното.

II-iii-5: Сега финото - това е (телесният) въздух и етерът, който е в тялото. То е безсмъртно, то е неограничено и е неопределено. Същността на това, което е фино, безсмъртно, неограничено и неопределено, е това същество, което е в

дясното око, защото това е същността на неопределеното.

II-iii-6: Формата на това „същество“ е следната: като плат, обагрено с куркума, или като сива овча вълна, или като (алено) насекомо, наречено Индрагопа, или като огнен език, или като бял лотос, или като светкавица. Този, който го познава като такова, постига блясък като светкавица. Сега, следователно, описанието (на Брахман): „Не това, не това“. Защото няма друго и по-подходящо описание от това „Не това“. Сега името му: „Истината на истината“. Жизнената сила е истината и Тя е Истината на това.

II-iv-1: „Майтрейи, скъпи мой“, каза Яджнавалкя, „ще се отрека от този живот. Позволи ми да завърша между теб и Катаяни“.

II-iv-2: Тогава Майтрейи каза: „Господине, ако наистина цялата тази земя, пълна с богатства, е моя, ще бъда ли безсмъртен чрез това?“ „Не“, отговори Яджнавалкя, „животът ти ще бъде точно като този на хора, които имат много неща, но нямат надежда за безсмъртие чрез богатство.“

II-iv-3: Тогава Майтрейи каза: „Какво да правя с това, което няма да ме направи безсмъртен? Кажи ми, господине, само за това, което знаеш (че е единственото средство за безсмъртие).“

II-iv-4: Яджнавалкя каза: „Скъпи мой, ти беше мой любим (още преди) и казваш това, което е по сърцето ми. Ела, седни, ще ти го обясня. Докато го обяснявам, медитирай (върху значението му).“

II-iv-5: Той каза: „Не заради съпруга, скъпи мой, той е обичан, а заради самия себе си. Не заради съпругата, скъпи мой, тя е обичана, а заради самия себе си. Не заради синовете, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради богатството, скъпи мой, е обичано, а заради самия човек е обичано.“ Не заради брахмана, скъпи мой, той е обичан, а заради самия човек е обичан. Не заради кшатрия, скъпи мой, той е обичан, а заради самия човек е обичан. Не заради световите, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради боговете, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради съществата, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради всички, скъпи мой, всичко е обичано, а

заради самия човек е обичано. Азът, скъпи мой, Майтрейи, трябва да бъде осъзнат - трябва да бъде чут, размишляван и медитиран. Чрез осъзнаването на Аза, скъпи мой, чрез слушане, размисъл и медитация, всичко това се познава.

II-iv-6: Брахмана отстранява (пренебрегва) този, който го познава като различен от Аза. Кшатрията отстранява този, който го познава като различен от Аза. Световите отстраняват този, който ги познава като различни от Аза. Боговете отстраняват този, който ги познава като различни от Аза. Съществата отстраняват този, който ги познава като различни от Аза. Всички отстраняват този, който ги познава като различни от Аза. Този Брахмана, този Кшатрия, тези светове, тези богове, тези същества и всичко това са този Аз.

II-iv-7: Както, когато се бие барабан, човек не може да различи различните му отделни ноти, но те са включени в общия звук на барабана или в общия звук, произведен от различни видове удари.

II-iv-8: Както, когато се духа в раковина, човек не може да различи различните ѝ отделни ноти, но те са включени в общия звук на раковината или в общия звук, произведен от различни видове свирене.

II-iv-9: Както, когато се свири Вина, не могат да се различат различните ѝ отделни ноти, но те са включени в общата нота на Вина или в общия звук, произведен от различни видове свирене.

II-iv-10: Както от огън, разпален с мокри съчки, излизат различни видове дим, така, скъпи мой, Ригведа, Яджурведа, Самаведа, Атхарвангираса, историята, митологията, изкуствата, Упанишадите, сбитите стихове, афоризмите, разясненията и обясненията са (като) дъха на тази безкрайна Реалност. Те са като дъха на това (Върховно Аз).

II-iv-11: Както океанът е единствената цел на всички видове вода, както кожата е единствената цел на всички видове докосване, както ноздрите са единствената цел на всички миризми, както езикът е единствената цел на всички вкусове, както окото е единствената цел на всички цветове, както ухото е единствената цел на всички звуци, както Манас е единствената цел на всички размишления, както интелектът е единствената цел на всички видове знание, както ръцете са единствената цел на всички видове работа, както органът на

размножаване е единствената цел на всички видове удоволствие, както анусът е единствената цел на всички екскременти, както краката са единствената цел на всички видове ходене, както органът на речта е единствената цел на всички Веди.

II-iv-12: Както бучка сол, пусната във вода, се разтваря с (нейната съставка) вода и никой не може да я вдигне, но откъдето и да я вземе, тя има вкус на сол, така и, скъпи мой, тази велика, безкрайна, безкрайна Реалност е само Чист Интелект. (Азът) излиза (като отделна същност) от тези елементи и (тази отделеност) се унищожава заедно с тях. След постигане (тази единство) то няма повече съзнание. Това казвам аз, скъпи мой. Така каза Яджнавалкя.

II-iv-13: Майтрейи каза: „Току-що ме хвърлихте в объркване, господине - като казахте, че след постигане (единство) азът няма повече съзнание“. Яджнавалкя каза: „Разбира се, не казвам нищо объркващо, скъпи мой; това е напълно достатъчно за знание, о, Майтрейи“.

II-iv-14: Защото, когато има двойственост, така да се каже, тогава човек усеща нещо, вижда нещо, чува нещо, говори нещо, мисли нещо, знае нещо. (Но) когато за познаващия Брахман всичко е станало аз, тогава какво трябва да усети човек и чрез какво, какво трябва да види човек и чрез какво, какво трябва да чуе човек и чрез какво, какво трябва да говори човек и чрез какво, какво трябва да мисли човек и чрез какво, какво трябва да знае човек и чрез какво? Чрез какво трябва да знае човек Това, благодарение на което всичко това е познато - чрез какво, о, Майтрейи, трябва да познае човек Познаващия?

II-v-1: Тази земя е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за тази земя. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е на тази земя, и сияйното, безсмъртно, телесно същество в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основополагащо единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-2: Тази вода е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за тази вода. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в тази вода, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано със семето в тялото.

(Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-3: Този огън е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за този огън. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в този огън, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано с органа на речта в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-4: Този въздух е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за този въздух. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в този въздух, и сияйното, безсмъртно същество, което е жизнената сила в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-5: Това слънце е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за това слънце. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в това слънце, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествено с окото в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-6: Тези страни са (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за тези страни. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е тези страни, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано с ухото и с времето за чуване в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-7: Тази луна е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за тази луна. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в тази луна, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано с ума в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за

ставане) на всичко.

II-v-8: Тази светкавица е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за тази светкавица. (Същото е и с) блестящото безсмъртно същество, което е в тази светкавица, и блестящото, безсмъртно същество, отъждествявано със светлината в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-9: Този облак е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за този облак. (Същото е и с) блестящото безсмъртно същество, което е в този облак, и блестящото, безсмъртно същество, отъждествявано със звук и глас в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-10: Този етер е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за този етер. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в този етер, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано с етера в сърцето, в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-11: Тази праведност (Дхарма) е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за тази праведност. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в тази праведност, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано с праведността в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-12: Тази истина е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за тази истина. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в тази истина, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано с истината в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-13: Този човешки вид е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за този човешки вид. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в този човешки вид, и сияйното, безсмъртно същество, отъждествявано с човешкия вид в тялото. (Тези четири) са само този Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основно единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-14: Това (космическо) тяло е (като) мед за всички същества и всички същества са (като) мед за това (космическо) тяло. (Същото е и с) сияйното безсмъртно същество, което е в това (космическо) тяло, и сияйното, безсмъртно същество, което е това (индивидуално) аз. (Тези четири) са само това Аз. Това (Самопознание) е (средството за) безсмъртие; това (основополагащо единство) е Брахман; това (знание за Брахман) е (средството за ставане) на всичко.

II-v-15: Това Аз, вече споменато, е владетелят на всички същества и царят на всички същества. Точно както всички спици са фиксирани в главината и опашката на колело на колесница, така и всички същества, всички богове, всички светове, всички органи и всички тези (индивидуални) аз са фиксирани в това Аз.

II-v-16: Това е медитацията върху взаимно полезни неща, на която Дадхяка, познавач на Атхарваведа, е учил Ашвините. Виждайки това, Риши (Мантра) каза: „О, Асвини в човешка форма, това ужасно дело, наречено Дамса, което извършихте от алчност, ще разкрия както облак вали - (как научихте) медитацията върху взаимно полезните неща, на която Дадхяч, запознат с Атхарваведа, ви научи чрез конска глава.

II-v-17: Това е медитацията върху взаимно полезните неща, на която Дадхяч, запознат с Атхарваведа, научи Асвините. Виждайки това, Риши каза: „О, Асвини, вие сложихте конска глава на (раменете на) Дадхяч, запознат с Атхарваведа. О, ужасни, за да спази думата си, той ви научи на (ритуалната) медитация върху взаимно полезните неща, свързани със слънцето, както и на тайната (духовна) медитация върху тях.“

II-v-18: Това е медитацията върху взаимно полезните неща, на която Дадхяч, запознат с Атхарваведа, научи Асвините. Като видя това, Риши каза: „Той

създаде тела с два крака и тела с четири крака. Това върховно Същество първо влезе в телата като птица (финото тяло).“ Поради пребиваването си във всички тела, Той се нарича Пуруша. Няма нищо, което да не е покрито от Него, нищо, което да не е проникнато от Него.

II-v-19: Това е медитацията върху взаимно полезни неща, на която Дадхяка, познавач на Атхарва-веда, научи Ашвините. Като видя това, Риши каза: „(Той) се трансформира в съответствие с всяка форма; тази Негова форма беше, за да Го направи познат. Господът, поради Мая (понятия, наложени от невежеството), се възприема като многообразен, защото с Него са свързани десет органа, дори стотици от тях. Той е органите; Той е десет и хиляди - много и безкраен. Този Брахман е без предходен или последен, без вътрешен или външен. Този Аз, възприемащият всичко, е Брахман. Това е учението.“

II-vi-1: Сега линията на учителите: Паутимася (получи го) от Гаупавана. Гаупавана от друга Паутимася. Този Паутимася от друг Гаупавана. Този Гаупавана от Каусика. Каусика от Каундиня. Каундиня от Сандиля. Сандиля от Каусика и Гаутама. Гаутама -

II-vi-2: От Агнивесия. Агнивесия от Сандиля и Анабхимлата. Anabhimlata от друг с това име. Той от трета Anabhimlata. Този Анабхимлата от Гаутама. Гаутама от Сайтава и Прачинайогя. Те от Парасаря. Парасаря от Бхарадваджа. Той от Бхарадваджа и Гаутама. Гаутама от друга Бхарадваджа. Той от друг Парасаря. Парасаря от Байджавапаяна. Той от Каусикаяни. Kausikayani -

II-vi-3: От Ghrtakausika. Гритакаусика от Парасаряяна. Той от Парасаря. Парасаря от Джатукарня. Джатукарня от Асураяна и Яска. Асураяна от Трайвани. Трайвани от Аупаджандхани. Той от Асури. Асури от Бхарадваджа. Бхарадваджа от Атрея. Атрея от Манти. Манти от Гаутама. Гаутама от друг Гаутама. Той от Ваця. Ваця от Сандиля. Сандиля от Кайсоря капя. Той от Кумарахарита. Кумарахарита от Галава. Галава от Vidarbhi-kaundinya. Той от Вацанапат Бабхрава. Той от Патин Саубхара. Той от Аяся Ангираса. Той от Абхути Твастра. Той от Вишварупа Твастра. Той от Асвините. Те от Dadhyas Atharvana. Той от Атхарван Дайва. Той от Мритю Прадхвамсана. Той от Прадхвамсана. Прадхвамсана от Екарши. Екарши от Випрачити. Випрачити от Вяшри. Вясти от Санару. Санару от Санатана. Санатана от Санага. Санага от

Параместин (Виладж). Той от Брахман (Хираниябарбха). Брахман е самороден. Поздрав към Брахман.

III-i-1: Ом. Джанака, император на Видеха, извършил жертвоприношение, при което даровете били раздадени свободно. Ведически учени от Куру и Панчала били събрани там. Император Джанака от Видеха поискал да узнае: „Кой е най-ерудираният от тези ведически учени?“ Той имал хиляда крави, затворени в кошара, и на рогата на всяка крава били закрепени десет Пада (от злато).

III-i-2: Той им казал: „Почитаеми брахмани, нека този, който е най-добрият ведически учен сред вас, подкара тези крави (вкъщи).“ Никой от брахманите не посмял. Тогава Яджнавалкя казал на един от своите ученици: „Скъпи Самасрави, моля ви, подкарайте тези крави (вкъщи).“ Той ги подкарал. Брахманите били разгневени. „Как смее да се нарича най-добрият ведически учен сред нас?“ Имало един хотр на император Джанака от Видеха на име Асвала. Сега той попитал Яджнавалкя: „Яджнавалкя, наистина ли си най-добрият ведически учен сред нас?“ Яджнавалкя отговорил: „Покланям се на най-добрия ведически учен, просто искам кравите“. Тогава хотр Асвала решил да го разпита.

III-i-3: „Яджнавалкя“, каза той, „след като всичко това е обзето от смъртта и е повлияно от нея, по какъв начин жертвопринасящият излиза от лапите на смъртта?“ „Чрез органа на речта - чрез огъня, който е (истинският) жрец, наречен Хотр. Органът на речта на жертвопринасящия е Хотр. Този орган на речта е огън; този огън е Хотр; това (огънят) е освобождението; това (освобождението) е еманципацията“.

III-i-4: „Яджнавалкя“, каза той, „след като всичко това е обзето от деня и нощта и е повлияно от тях, по какъв начин жертвопринасящият излиза от лапите на деня и нощта?“ „През окото - чрез слънцето, което е (истинският) жрец, наречен Адхварю. Окото на жертвопринасящия е Адхварю. Това око е слънцето; това слънце е Адхварю; това (слънцето) е освобождението;“ това (освобождение) е еманципация“.

III-i-5: „Яджнавалкя“, каза той, „тъй като всичко това е обхванато от светлите и тъмните две седмици и е повлияно от тях, по какъв начин жертвопринасящият

отива отвъд светлите и тъмните две седмици /“ „Чрез жизнената сила - чрез въздуха, който е (истинският) жрец, наречен Удгатир. Жизнената сила на жертвопринасящия е Удгатир. Тази жизнена сила е въздухът и тя е Удгатир; това (въздухът) е освобождението; това (освобождението) е еманципация.“

III-i-6: „Яджнавалкя“, каза той, „тъй като небето е, така да се каже, без опора, чрез каква опора жертвопринасящият отива на небето?“ „Чрез ума - чрез луната, която е (истинският) жрец, наречен Брахман. Умът на жертвопринасящия е Брахман. Този ум е луната; луната е Брахман;“ „това (луната) е освобождение; това (освобождението) е еманципация“. Дотук за пътищата на еманципацията; сега за медитациите, основани на сходство.

III-i-7: „Яджнавалкя“, каза той, „с колко вида Рик ще направи Хотр своята част в това жертвоприношение днес?“ „С три вида“. „Кои са тези три?“ „Предварителните, жертвените и възхвалните химни като третия“. „Какво печели той чрез тях?“ „Всичко това, което е живо“.

III-i-8: „Яджнавалкя“, каза той, „колко вида приношения ще предложи Адхварю в това жертвоприношение днес?“ „Три“. „Кои са тези три?“ „Тези, които пламват, когато бъдат предложени, тези, които вдигат голям шум, когато бъдат предложени, и тези, които потъват, когато бъдат предложени“. „Какво печели той чрез тях?“ „Чрез онези, които пламват, когато биват принесени в жертва, той печели света на боговете, защото този свят сякаш блести. Чрез онези, които вдигат голям шум, когато биват принесени в жертва, той печели света на гривите, защото този свят е пълен с шум. А чрез онези, които потъват, когато биват принесени в жертва, той печели човешкия свят, защото този свят е по-нисък.“

III-i-9: „Яджнавалкя“, каза той, „чрез колко бога този Брахман отдясно защитава жертвоприношението днес?“ „Чрез едното“. „Кое е това?“ „Умът. Умът е наистина безкраен и безкрайни са Вишвадевите. Чрез тази медитация той печели безкраен свят“.

III-i-10: „Яджнавалкя“, каза той, „колко класа химни пеят Удгатирите в това жертвоприношение днес?“ „Три класа“. „Кои са тези три?“ „Предварителните, жертвените и възхвалните химни като третия“. „Кои са тези, които се отнасят до тялото?“ „Прана е предварителният химн, Апана е жертвеният химн, а Вяна е

възхвалният химн“. „Какво печели той чрез тях?“ „Чрез предварителните химни той печели земята, чрез жертвените химни той печели небето, а чрез възхвалните химни той печели рая.“ След това Хотр Асвала замълча.

III-ii-1: Тогава Артабхага, от рода на Джараткару, го попита. „Яджнавалкя“, каза той, „колко са Грахите и колко са Атиграхите?“ „Има осем Грахи и осем Атиграхи.“ „Кои са тези осем Грахи и осем Атиграхи?“

III-ii-2: Прана (носът) наистина е Граха; тя се контролира от Атиграха, Апана (миризмата), защото човек усеща миризми чрез Апана (вдишвания въздух).

III-ii-3: Органът на речта наистина е граха; тя се контролира от Атиграха, името, защото човек произнася имена чрез органа на речта.

III-ii-4: Езикът наистина е Граха; контролира се от Атиграха, вкуса, защото човек познава вкусовете чрез езика.

III-ii-5: Окото наистина е Граха; контролира се от Атиграха, цвета, защото човек вижда цветовете чрез окото.

III-ii-6: Ухото наистина е Граха; контролира се от Атиграха, звука, защото човек чува звуци през ухото.

III-ii-7: Умът наистина е Граха; контролира се от Атиграха, желанието, защото човек желае желания чрез ума.

III-ii-8: Ръцете наистина са Граха; контролира се от Атиграха, работата, защото човек работи чрез ръцете.

III-ii-9: Кожата наистина е Граха; контролира се от Атиграха, докосването, защото човек усеща докосването чрез кожата. Това са осемте Грахи и осемте Атиграхи.

III-ii-10: „Яджнавалкя“, каза той, „тъй като всичко това е храната на смъртта, кой е този бог, чиято храна е смъртта?“ „Огънят е смърт; той е храната на водата. (Този, който знае това) побеждава по-нататъшна смърт.

“ III-ii-11: „Яджнавалкя“, каза той, „когато (освободеният) човек умре, органите му се издигат ли от него, или не?“ „Не“, отговори Яджнавалкя, „(Те) се сливат само в него. Тялото се подува, надува се и в това състояние лежи мъртво.“

III-ii-12: „Яджнавалкя“, каза той, „когато този човек умре, какво не го напуска?“ „Име. Името наистина е безкрайно и безкрайни са Вишвадевите. Той (който знае това) по този начин печели един наистина безкраен свят.

“ III-ii-13: „Яджнавалкя“, каза той, „когато гласният орган на умиращия човек се слее с огъня, носът с въздуха, окото със слънцето, умът с луната, ухото с крайниците, тялото със земята, етерът на сърцето с външния етер, косата по тялото с билките, тази на главата с дърветата, а кръвта и семето се отложат във водата, къде е тогава човекът?“ „Дай ми ръката си, скъпи Артабхага, ще решим това помежду си, не можем да го направим на претърпкано място.“ Те излязоха и го обсъдиха. Това, което споменаха там, беше само работа, и това, което хвалеха там, беше също само работа. (Следователно) човек наистина става добър чрез добри дела и зъл чрез зли дела. Тогава Артабхага, от рода на Джараткару, замълча.

III-iii-1: Тогава Бхуджю, внукът на Лахя, го попита. „Яджнавалкя“, каза той, „пътувахме в Мадра като ученици и стигнахме до дома на Патанчала от рода на Капи. Дъщеря му беше обладана от Гандхарва. Попитахме го: „Кой си ти?“ Той каза: „Аз съм Судханван, от рода на Ангирас“. Когато го попитахме за границите на света, му казахме: „Къде бяха потомците на Парикшит?“ И аз те питам, Яджнавалкя, къде бяха потомците на Парикшит? (Кажи ми) къде бяха потомците на Парикшит?“

III-iii-2: Яджнавалкя каза: „Гандхарва очевидно ти е казал, че те отиват там, където отиват изпълнителите на жертвоприношение на коне“. „И къде отиват изпълнителите на жертвоприношението на коня?“ „Тридесет и два пъти пространството, покривано от слънчевата колесница за един ден, прави този свят; около него, покривайки два пъти по-голяма площ, е земята; около земята, покривайки два пъти по-голяма площ, е океанът. Сега, както е острието на бръснач или крилото на муха, така има точно толкова отвор на съединението (на двете половини на космическата обвивка). (През него те излизат.) Огън, във

формата на сокол, ги изведе във въздуха; въздухът, побирайки ги в себе си, ги отведе там, където бяха (предишните) изпълнители на жертвоприношението на коня.“ Така Гандхарва възхвали въздуха. Следователно въздухът е разнообразието от индивиди, а въздухът е съвкупността. Този, който го познава като такова, побеждава по-нататъшната смърт. След това Бхуджю, внукът на Лахя, замълча.

III-iv-1: Тогава Усата, синът на Чакра, го попита. „Яджнавалкя“, каза той, „обясни ми Брахман, който е непосредствен и директен - азът, който е във всичко.“ „Това е твоят аз, който е във всичко.“ „Който е във всичко, Яджнавалкя?“ „Това, което диша чрез Прана, е твоят аз, който е във всичко. Това, което се движи надолу през Апана, е твоят аз, който е във всичко. Това, което прониква през Вяна, е твоят аз, който е във всичко. Това, което излиза през Удана, е твоят аз, който е във всичко. Това е твоят аз, който е във всичко.“

III-iv-2: Усата, синът на Чакра, каза: „Посочи го така, както някой може да каже, че крава е такава и такава, или кон е такъв и такъв. Обясни ми Брахман, който е непосредствен и директен - азът, който е във всичко.“ „Това е твоят аз, който е във всичко.“ „Кое е във всичко, Яджнавалкя?“ „Не можеш да видиш това, което е свидетел на видението; не можеш да чуеш това, което е слушателят на слуха; не можеш да мислиш това, което е мислителят на мисълта; не можеш да познаеш това, което е знаещият знанието. Това е твоят аз, който е във всичко; всичко друго освен това е нетрайно.“ След това Усата, синът на Чакра, замълча.

III-v-1: Тогава Кахола, синът на Кушитака, го попита: „Яджнавалкя“, каза той, „обясни ми Брахман, който е непосредствен и директен - азът, който е във всичко“. „Това е твоят аз, който е във всичко“. „Кое е във всичко, Яджнавалкя?“ „Това, което надхвърля глада и жаждата, скръбта, заблудата, разпадът и смъртта. Познавайки този сам Аз, брахманите се отричат от желанието за синове, за богатство и за светове и водят живот на просяк.“ „Това, което е желанието за синове, е желанието за богатство, а това, което е желанието за богатство, е желанието за светове, защото и двете са само желания. Следователно, познаващият Брахман, след като е знаел всичко за учеността, трябва да се опита да живее върху силата, която идва от знанието; след като е

знаел всичко за тази сила и ученост, той става медитативен; след като е знаел всичко както за медитацията, така и за нейната противоположност, той става познавач на Брахман. Как се държи този познавач на б? Както и да се държи, той е точно такъв. Освен това, всичко е преходно.“ Тогава Кахола, синът на Кушитака, замълча.

III-vi-1: Тогава Гарги, дъщерята на Вачакну, го попитала: „Яджнавалкя“, казала тя, „ако всичко това е пропито от вода, с какво е пропита водата?“ „С въздуха, о, Гарги“. „С какво е пропита въздухът?“ „С небето, о, Гарги“. „С какво е пропита небето?“ „С света на гандхарвите, о, Гарги“. „С какво е пропита светът на гандхарвите?“ „С слънцето, о, Гарги“. „С какво е пропита слънцето?“ „С луната, о, Гарги“. „С какво е пропита луната?“ „С звездите, о, Гарги“. „С какво са пропита звездите?“ „С света на боговете, о, Гарги“. „С какво е пропита светът на боговете?“ „В света на Индра, о, Гарги“. „С какво е пропит светът на Индра?“ „С света на Вирадх, о, Гарги“. „С какво е пропит светът на Вирадх?“ „С света на Хираниягарбха, о, Гарги“. „С какво е пропит светът на Хираниягарбха?“ Той каза: „Не, о, Гарги, прекалено далеч в разследването си, за да не ти падне главата. Питаш за божество, за което не бива да се разсъждава. Не, о, Гарги, прекалено далеч в разследването си.“ Тогава Гарги, дъщерята на Вачакну, замълча.

III-vii-1: Тогава Уддалака, синът на Аруна, го попита. „Яджнавалкя“, каза, „в Мадра живеехме в къщата на Патанчала Капя (потомък на Капи), изучавайки писанията за жертвоприношенията. Жена му беше обладана от гандхарва.“ Попитахме го кой е той. Той каза: „Кабандха, синът на Атхарван“. Той каза на Патанчала Капя и на онези, които изучаваха писанията за жертвоприношенията: „Капя, знаете ли онази Сутра, чрез която този живот, следващият живот и всички същества се държат заедно?“ Патанчала Капя каза: „Не я знам, господине“. Гандхарва каза на него и на учениците: „Капя, знаете ли този Вътрешен Управител, който контролира този и следващия живот и всички същества отвътре?“ Патанчала Капя каза: „Не Го познавам, господине“. Гандхарва каза на него и на учениците: „Този, който знае тази Сутра и този Вътрешен Управител, както е по-горе, наистина познава Брахман, познава световите, познава боговете, познава Ведите, познава съществата, познава себе си и знае всичко“. Той им обясни всичко. Аз го знам. „Ако ти, Яджнавалкя, не знаеш тази Сутра и този Вътрешен Управител и въпреки това отнемаш

кравите, които принадлежат само на познаващите Брахман, главата ти ще падне“. „Аз знам, о Гаутама, тази Сутра и този Вътрешен Управител“. „Всеки може да каже: „Знам, знам“. Кажи ни какво знаеш.“

III-vii-2: Той каза: „Вайю, о Гаутама, е тази Сутра. Чрез тази Сутра или Вайю този и следващият живот и всички същества се държат заедно. Следователно, о Гаутама, когато човек умре, казват, че крайниците му са разхлабени, защото те се държат заедно, о Гаутама, от Сутрата или Вайю.“ „Точно така, Яджнавалкя. Сега опишете Вътрешния Управител.“

III-vii-3: Този, който обитава земята, но е вътре в нея, когото земята не познава, чието тяло е земята и който контролира земята отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-4: Този, който обитава водата, но е в нея, когото водата не познава, чието тяло е вода и който контролира водата отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-5: Този, който обитава огъня, но е в него, когото огънят не познава, чието тяло е огън и който контролира огъня отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-6: Този, който обитава небето, но е в него, когото небето не познава, чието тяло е небето и който контролира небето отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-7: Този, който обитава въздуха, но е в него, когото въздухът не познава, чието тяло е въздух и който контролира въздуха отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-8: Този, който обитава небето, но е в него, когото небето не познава, чието тяло е небето и който контролира небето отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-9: Този, който обитава слънцето, но е вътре в него, когото слънцето не познава, чието тяло е слънцето и който контролира слънцето отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-10: Този, който обитава четвъртините, но е вътре в тях, когото четвъртините не познават, чието тяло са четвъртините и който контролира четвъртините отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-11: Този, който обитава луната и звездите, но е вътре в тях, когото луната и звездите не познават, чието тяло е луната и звездите и който контролира луната и звездите отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-12: Този, който обитава етера, но е вътре в него, когото етерът не познава, чието тяло е етерът и който контролира етера отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-13: Този, който обитава тъмнината, но е вътре в нея, когото тъмнината не познава, чието тяло е тъмнина и който контролира тъмнината отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-14: Този, който обитава светлината, но е в нея, когото светлината не познава, чието тяло е светлина и който контролира светлината отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз. Толкова по отношение на боговете. Сега по отношение на съществата.

III-vii-15: Този, който обитава всички същества, но е вътре в тях, когото никое същество не познава, чието тяло са всички същества и който контролира всички същества отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз. Толкова по отношение на съществата. Сега по отношение на тялото.

III-vii-16: Този, който обитава носа, но е вътре в него, когото носът не познава, чието тяло е носът и който контролира носа отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-17: Този, който обитава органа на речта, но е вътре в него, когото органът на речта не познава, чието тяло е органът на речта и който контролира органа на речта отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-18: Този, който обитава окото, но е вътре в него, когото окото не познава, чието тяло е окото и който контролира окото отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-19: Този, който обитава ухото, но е вътре в него, когото ухото не познава, чието тяло е ухото и който контролира ухото отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-20: Този, който обитава ума (Манас), но е вътре в него, когото умът не познава, чието тяло е умът и който контролира ума отвътре, е Вътрешният Владетел, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-21: Този, който обитава кожата, но е вътре в нея, когото кожата не познава, чието тяло е кожата и който контролира кожата отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-22: Този, който обитава интелекта, но е вътре в него, когото интелектът не познава, чието тяло е интелектът и който контролира интелекта отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз.

III-vii-23: Този, който обитава органа на поколението, но е вътре в него, когото органът на поколението не познава, чието тяло е органът на поколението и който контролира органа на поколението отвътре, е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз. Той никога не се вижда, но е Свидетелят; Той никога не се чува, но е Слушаният; Той никога не се мисли, но е Мислителят; Той никога не се познава, но е Знаещият. Няма друг свидетел освен Него, няма друг слушател освен Него, няма друг мислител освен Него, няма друг знаещ освен Него. Той е Вътрешният Управител, вашето собствено безсмъртно аз. Всичко друго освен Него е смъртно.“ След това Удака, синът на Аруна, замълча.

III-viii-1: Тогава дъщерята на Вачакну каза: „Почитаеми брахмани, ще му задам два въпроса, ако ми отговори на тях, никой от вас никога не може да го надмине в описанието на Брахман.“ „Попитай, о, Гарги.“

III-viii-2: Тя каза: „Аз (ще ви задам) (два въпроса). Както човек от Бенарес или крал на Видеха, потомък на войнствена династия, може да опъне разкопчания си лък и да се появи наблизо, носейки в ръка две стрели с бамбукови върхове, силно болезнени за врага, така и аз, о, Яджнавалкя, ви изправам пред два въпроса. Отговори ми на тях.“ „Попитай, о, Гарги.“

III-viii-3: Тя каза: „Чрез какво, о, Яджнавалкя, е пронизано това, което е над небето и под земята, което е това небе и земя, както и между тях, и което казват, че е било, е и ще бъде?“

III-viii-4: Той каза: „Това, о, Гарги, което е над небето и под земята, което е това небе и земя, както и между тях, и което те казват, че е било, е и ще бъде, е проникнато от Непроявения етер.“

III-viii-5: Тя каза: „Покланям се пред теб, Яджнавалкя, който отговори напълно на този мой въпрос. Сега бъди готов за другия въпрос.“ „Питай, о, Гарги“.

III-viii-6: Тя каза: „Чрез какво, о, Яджнавалкя, е проникнато това, което е над небето и под земята, което е това небе и земя, както и между тях, и което те казват, че е било, е и ще бъде?“

III-viii-7: Той каза: „Това, о, Гарги, което е над небето и под земята, което е това небе и земя, както и между тях, и което те казват, че е било, е и ще бъде, е проникнато единствено от Непроявения етер.“ „С какво е пропит Непроявеният етер?“

III-viii-8: Той каза: О, Гарги, познавачите на Брахман казват, този Неизменен (Брахман) е това. Той не е нито груб, нито малък, нито къс, нито дълъг, нито червен цвят, нито мазен, нито сянка, нито тъмнина, нито въздух, нито етер, непривързан, нито вкус, нито мирис, без очи или уши, без гласов орган или ум, несветещ, без жизнена сила или уста, без мярка и без вътрешност или външност. Той не яде нищо, нито се яде от никого.

III-viii-9: Под могъщото управление на този Неизменен, о, Гарги, слънцето и луната се държат на своите места; под могъщото управление на този Неизменен, о, Гарги, небето и земята запазват своите места; под могъщото управление на този Неизменен, о, Гарги, мигове, мухуртами, дни и нощи, две

седмици, месеци, сезони и години се държат на съответните си места; под могъщото управление на този Неизменен, о, Гарги, някои реки текат на изток от Белите планини, други, течащи на запад, продължават в тази посока, а други се придържат към съответните си пътища; под могъщото управление на този Неизменен, о, Гарги, хората хвалят онези, които дават, боговете зависят от жертвопринасящия, а маните - от независими приношения (Дарвихома).

III-viii-10: Този, о, Гарги, който в този свят, без да познава този Неизменен, принася жертви в огъня, извършва жертвоприношения и се подлага на аскетизъм дори в продължение на много хиляди години, намира всички тези действия за нетрайни; той, о, Гарги, който си тръгва от този свят, без да познава този Неизменен, е нещастен. Но той, о, Гарги, който си тръгва от този свят, след като е познал този Неизменен, е познавач на Брахман.

III-viii-11: Този Неизменен, о, Гарги, никога не се вижда, но е Свидетелят; Никога не се чува, но е Слушащият; Никога не се мисли, но е Мислителят; Никога не се познава, но е Познаващият. Няма друг свидетел освен Този, няма друг слушател освен Този, няма друг мислител освен Този, няма друг познаващ освен Това. Чрез това Неизменно, о, Гарги, е проникнат (Непроявеният) етер.

III-viii-12: Тя каза: „Почитаеми брахмани, трябва да се смятате за щастливи, ако можете да се отървете от него чрез поздравя. Никой от вас никога няма да го надмине в описанието на Брахман“. Тогава дъщерята на Вачакну замълча.

III-ix-1: Тогава Видагдха, синът на Сакала, го попита: „Колко богове има, Яджнавалкя?“ Яджнавалкя реши това чрез тази (група мантри, известни като) Нивид (казвайки): „Толкова, колкото са посочени в Нивид на Вишвадевите - триста и три и три хиляди и три“. „Добре“, каза Сакала, „колко точно богове има, Яджнавалкя?“ „Тридесет и три“. „Добре“, каза другият, „колко точно богове има, Яджнавалкя?“ „Шест“. „Добре“, каза Сакала, „колко точно богове има, Яджнавалкя?“ „Три“. „Добре“, каза другият, „колко точно богове има, Яджнавалкя?“ „Двама“. „Добре“, каза Шакала, „колко точно богове има, Яджнавалкя?“ „Един и половина“. „Добре“, каза Шакала, „колко точно богове има, Яджнавалкя?“ „Един“. „Добре“, каза Шакала, „кои са тези триста и три и три хиляди и три?“ III

-ix-2: Яджнавалкя каза: „Това са само тяхно проявление, но има само тридесет и три бога.“ „Кои са тези тридесет и три?“ „Осемте Васу, единадесетте Рудри и дванадесетте Адити – те са тридесет и един, а Индра и Праджапати съставляват тридесет и трите“.

III-ix-3: „Кои са Васу /“ „Огънят, земята, въздухът, небето, слънцето, раят, луната и звездите - това са Васу, защото в тях е поставено всичко това; затова се наричат Васу.“

III-ix-4: „Кои са Рудрите?“ „Десетте органа в човешкото тяло, като умът е единадесетият. Когато напускат това смъртно тяло, те карат (роднините на човек) да плачат. Защото тогава ги карат да плачат, затова се наричат Рудри.“

III-ix-5: „Кои са Адитите?“ „Дванадесетте месеца (са части) от годината; това са Адитите, защото те вземат всичко това със себе си. Защото вземат всичко това със себе си, затова се наричат Адитите.“

III-ix-6: „Кой е Индра и кой е Праджапати?“ „Самият облак е Индра, а жертвата е Праджапати“. „Кой е облакът?“ „Гръм (сила)“. „Кое е жертвоприношението?“ „Животни“.

III-ix-7: „Кои са шестимата (богове)?“ „Огънят, земята, въздухът, небето, слънцето и раят - това са шестимата. Защото всички тези (богове) са (състоящи се от) тези шестима.“

III-ix-8: „Кои са тримата богове?“ „Само тези три свята,“ „защото в тях са обединени всички тези богове.“ „Кои са двамата богове?“ „Материята и жизнената сила.“ „Кои са единият и половината?“ „Този (въздух), който духа.“

III-ix-9: „Относно това някои казват: „Щом въздухът духа като едно вещество, как може да бъде едно и половина?“ „Е едно и половина е, защото чрез неговото присъствие всичко това достига превъзхождаща слава“. „Кой е единственият бог?“ „Жизнената сила (Хиранягарбха); това е Брахман, който се нарича Тят (това).“

III-ix-10: „Този, който познава онова същество, чието обиталище е земята, чийто инструмент за виждане е огънят, чийто светлина е Манас и което е крайното

убежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя“. „Аз познавам онова същество, за което говориш - което е крайното убежище на цялото тяло и органи. То е самото същество, което се отъждествява с тялото. Продължавай, Шакаля.“ „Кое е неговото божество (причина)?“ „Нектар (чиле)“, каза той.

III-ix-11: „Този, който познава онова същество, чието обиталище е похотта, чийто инструмент за виждане е интелектът, чиято светлина е Манас и което е крайното прибежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя“. „Аз познавам онова същество, за което говориш - което е крайното прибежище на цялото тяло и органи. Това е самото същество, което се отъждествява с похотта. Давай, Шакаля“. „Кое е неговото божество?“ „Жени“, каза той.

III-ix-12: „Този, който познава онова същество, чието обиталище са цветовете, чийто инструмент за виждане е окото, чиято светлина е Манас и което е крайното прибежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя“. „Аз познавам онова същество, за което говориш - което е крайното прибежище на цялото тяло и органи. Това е самото същество, което е на слънце. Давай, Шакаля“. „Кое е неговото божество?“ „Истината (окото)“, каза той.

III-ix-13: „Този, който познава онова същество, чието обиталище е етерът, чийто инструмент за виждане е ухото, чиято светлина е Манас и което е крайното прибежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя“. „Аз познавам онова същество, за което говориш - което е крайното прибежище на цялото тяло и органи. Това е самото същество, което се отъждествява с ухото и с времето на слушане. Продължавай, Сакаля“. „Кое е неговото божество?“ „Кварталите“, каза той.

III-ix-14: „Този, който познава онова същество, чието обиталище е тъмнината, чийто инструмент за виждане е интелектът, чиято светлина е Манас и което е крайното прибежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя“. „Аз познавам онова същество, за което говориш - което е крайното прибежище на цялото тяло и органи. Това е самото същество, което се отъждествява със сянката (невежеството). Продължавай, Сакаля“. „Кое е неговото божество?“ „Смърт“, каза той.

III-ix-15: „Този, който познава онова същество, чието обиталище са (определени) цветове, чийто инструмент за виждане е окото, чиято светлина е

Манас и който е крайното прибежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя“. „Аз познавам онова същество, за което говориш - което е крайното прибежище на цялото тяло и органи. Това е самото същество, което е в огледало. Продължавай, Сакаля“. „Кое е неговото божество?“ „Жизнената сила“, каза той.

III-ix-16: „Този, който познава онова същество, чието обиталище е водата, чийто инструмент за виждане е интелектът, чиято светлина е Манас и който е крайното прибежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя“. „Аз познавам онова същество, за което говориш - което е крайното прибежище на цялото тяло и органи. Това е самото същество, което е във водата. Продължавай, Сакаля“. „Кое е неговото божество?“ „Варуна (дъжд)“, каза той.

III-ix-17: „Този, който познава онова същество, чието обиталище е семето, чийто инструмент за виждане е интелектът, чиято светлина е Манас и който е крайното убежище на цялото тяло и органи, знае истински, о, Яджнавалкя.“ „Аз наистина познавам онова същество, за което говориш - което е крайното убежище на цялото тяло и органи. Това е самото същество, което се отъждествява със сина. Хайде, Шакаля.“ „Кое е неговото божество?“ „Праджапати (бащата)“, каза той.

III-ix-18: „Шакаля“, каза Яджнавалкя, „дали тези ведически учени са те направили свой инструмент за изгаряне на дървени въглища?“

III-ix-19: „Яджнавалкя“, каза Шакаля, „защото познаваш Брахман ли си пренебрегнал по този начин тези ведически учени на Куру и Панчала?“ „Познавам кварталите с техните божества и опори.“ „Ако познавате страните с техните божества и опори --

III-ix-20: „С кое божество се отъждествявате на изток?“ „С божеството слънце“. „На какво почива слънцето?“ „На окото“. „На какво почива окото?“ „На цветовете, защото човек вижда цветовете с окото“. „На какво почиват цветовете?“ „На сърцето (умът)“, каза Яджнавалкя, „защото човек познава цветовете чрез сърцето; именно върху сърцето почиват цветовете“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

III-ix-21: „С кое божество се отъждествявате на юг?“ „С божеството Яма (богът

на справедливостта)“. На какво почива Яма?“ „На жертвата“. „На какво почива жертвата?“ „На възнаграждението (на жреците)“. „На какво почива възнаграждението?“ „На вяра, защото винаги когато човек има вяра, той дава възнаграждение на жреците; следователно възнаграждението се основава на вяра.“ „На какво се основава вярата?“ „На сърцето“, каза Яджнавалкя, „защото човек познава вярата чрез сърцето; следователно вярата почива върху сърцето“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

III-ix-22: „С кое божество се отъждествявате на запад?“ „С божеството Варуна (богът на дъжда)“. „Върху какво почива Варуна?“ „Върху водата“. „Върху какво почива водата?“ „Върху семето“. „Върху какво почива семето?“ „Върху сърцето. Затова казват за новороденото дете, което много прилича (на баща си), че е изникнало от сърцето (на баща си), така да се каже - че е създадено от сърцето (на баща си), така да се каже. Следователно, семето почива върху сърцето“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

III-ix-23: „С кое божество се отъждествявате на север?“ „С божеството Сома (луната и пълзящото растение)“. „Върху какво почива Сома?“ „Върху посвещението“. „Върху какво почива посвещението?“ „Върху истината“. Затова казват на посветения: „Говори истината“; защото посвещението почива върху истината. „На какво почива истината?“ „На сърцето“, каза Яджнавалкя, „защото човек познава истината чрез сърцето; следователно истината почива върху сърцето“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

III-ix-24: „С кое божество се отъждествяваш във фиксираната посока (по-горе)?“ „С божеството огън“. „На какво почива огънят?“ „На речта“. „На какво почива речта?“ „На сърцето“. „На какво почива сърцето?“

III-ix-25: „Ти, призрак“, каза Яджнавалкя, „когато мислиш, че сърцето е другаде, а не в нас, (тогава тялото е мъртво). Ако е другаде, а не в нас, кучетата биха изяли това тяло или птиците биха го разкъсали на парчета“.

III-ix-26: На какво почиват тялото и сърцето?“ „Върху Праната“. „Върху какво почива Праната?“ „Върху Апана“. „Върху какво почива Апана?“ „Върху Вяна“. „Върху какво почива Вяна?“ „Върху Удана“. „Върху какво почива Удана?“ „Върху Самана“. Това „аз“ е Онова, което е било описано като „Не това, не това“. То е неуловимо, защото никога не се възприема; нетленно, защото никога не се

разпада; непривързано, защото никога не е привързано; неограничено - То никога не чувства болка и никога не страда. „Това са осемте обитания, осемте инструмента за виждане, осемте божества и осемте същества. Питам ви за онова Същество, което може да бъде познато само от Упанишадите, което определено проектира тези същества и ги оттегля в Себе Си и което в същото време е трансцендентно. Ако не можете ясно да ми кажете за Него, главата ви ще падне“. Сакаля не Го познаваше; Главата му падна; и разбойници грабнаха костите му, като ги объркаха с нещо друго.

III-ix-27: Тогава той каза: „Почитаеми брахмани, който и да е от вас желае, нека ме разпита или всички вас. Или аз ще разпитам когото и да е от вас желае, или всички вас“.Брахманите не посмяха.

III-ix-28(1): Той ги попита чрез тези стихове: Като голямо дърво, такъв е и човекът. (Това е) вярно. Косата му са листата му, кожата му е външната му кора.

III-ix-28(2): От кожата му тече кръв, а от кората - сок. Следователно, когато човек е ранен, кръв тече, както сокът от дърво е наранен.

III-ix-28(3): Плътта му е вътрешната му кора, а сухожилията му - най-вътрешният му слой кора; и двете са жилави. Костите му лежат отдолу, както и дървесината му; мозъкът му е сравним със сърцевината му.

III-ix-28(4): Ако едно дърво, след като бъде отсечено, изниква отново от корена си в по-нова форма, от какъв корен наистина изниква човекът, след като е отсечен от смъртта?

III-ix-28(5): Не казвайте: „От семето“. (защото) то се произвежда в живия човек. Дървото изниква и от семето; след като е мъртво, то със сигурност изниква отново (също от семето).

III-ix-28(6): Ако някой изтръгне дърво с корена му, то вече не пониква. От какъв корен изниква човек, след като е отсечен от смъртта?

III-ix-28(7): Ако смятате, че той някога ще се роди, аз казвам, не, той ще се роди отново. Сега кой трябва да го роди отново? -- Знание, Блаженство, Брахман,

върховната цел на разпределителя на богатството, както и на този, който е реализирал Брахман и живее в Него.

IV-i-1: Ом. Джанака, император на Видеха, седна на мястото си, когато дойде Яджнавалкя. Джанака му каза: „Яджнавалкя, какво те доведе тук? Да имаш някои животни или да чуеш някои фини въпроси?“ „И двете, о, императоре“, каза Яджнавалкя.

IV-i-2: „Нека чуя какво може да ти е казал някой от твоите учители“. „Джитван, синът на Силина, ми каза, че органът на речта (огънят) е Брахман“. „Както би казал този, който има майка, баща и учител, така е казал и синът на Силина - че органът на речта е Брахман, защото какво може да има човек, който не може да говори?“ „Но каза ли ти той за неговото обиталище (тяло) и опора?“ „Не, не ти каза.“ „Този Брахман е само с един крак, о, императоре.“ „Тогава ни кажи ти, Яджнавалкя.“ „Органът на речта е негово обиталище, а етерът (Недиференцираното) е негова опора. Върху него трябва да се медитира като върху интелигентност.“ „Какво е интелигентност, Яджнавалкя?“ „Самият орган на речта, о, императоре“, каза Яджнавалкя, „чрез органа на речта, о, императоре, се познава приятелят; Ригведа, Яджурведа, Самаведа, Атхарвангираса, (ведическата) история, митология, изкуства, Упанишади, стихове, афоризми, разяснения и обяснения, (ефектите от) жертвоприношенията, (от) принасянето на жертви в огъня и (от) даването на храна и напитки, този и следващият свят, и всички същества се познават единствено чрез органа на речта, о, императоре.“ „О, императоре, органът на речта е върховният Брахман. Органът на речта никога не напуска този, който, знаейки това, медитира върху него, всички същества нетърпеливо идват при него и бидейки бог, той достига боговете.“ „Давам ти хиляда крави с бик като слон“, каза император Джанака. Яджнавалкя отговори: „Баща ми беше на мнение, че човек не бива да приема (богатство) от ученик, без да го е обучил напълно.“

IV-i-3: „Нека чуя каквото някой ви е казал“. „Уданка, синът на Сулба, ми каза, че жизнената сила (Вайу) е Брахман“. „Както би трябвало да каже някой, който има майка, баща и учител, така е казал и синът на Сулба - че жизнената сила е Брахман, защото какво може да има човек, който не живее? Но каза ли ви той за неговото обиталище (тяло) и опора?“ „Не, не каза“. „Този Брахман е само с

един крак, о, императоре“. „Тогава ни кажи ти, Яджнавалкя“. „Жителната сила е нейното обиталище, а етерът (Недиференцираното) нейната опора. Върху нея трябва да се медитира като върху скъпоценност“. „Какво е скъпоценност, Яджнавалкя?“ Самата жизнена сила, о, императоре“, каза Яджнавалкя; „В името на жизнената сила, о, императоре, човек извършва жертвоприношения за този, за когото не би трябвало да се извършват, и приема дарове от този, от когото не би трябвало да се приемат, и именно заради жизнената сила, о, императоре, човек рискува живота си, където и да отиде. Жизнената сила, о, императоре, е Върховният Брахман. Жизнената сила никога не напуска този, който, знаейки това, медитира върху нея, всички същества нетърпеливо идват при него и бидейки бог, той достига боговете“. „Давам ти хиляда крави с бик като слон“, каза император Джанака. Яджнавалкя отговори: „Баща ми беше на мнение, че човек не бива да приема (богатство) от ученик, без да го е инструктирал напълно“.

IV-i-4: „Нека чуя каквото някой може да ви е казал“. „Барку, синът на Вришна, ми каза, че окото (слънцето) е Брахман“. „Както би казал някой, който има майка, баща и учител, така е казал и синът на Вришна - че окото е Брахман. Защото какво може да има човек, който не може да вижда? Но каза ли ти той за неговото обиталище (тяло) и опора?“ „Не, не ти е казал.“ „Този Брахман е само с един крак, о, императоре.“ „Тогава ни кажи ти, Яджнавалкя.“ „Окото е негово обиталище, а етерът (Недиференцираното) негова опора. Върху него трябва да се медитира като върху истина.“ „Какво е истина, Яджнавалкя?“ „Самото око, о, императоре“, каза Яджнавалкя; ако някой, о, императоре, каже на някой, който е видял с очите си: „Виждал ли си?“ и последният отговори: „Да, видял съм“, тогава това е истина. Окото, о, императоре, е Върховният Брахман. Окото никога не напуска този, който, знаейки това, медитира върху него; всички същества нетърпеливо идват при него; и бидейки бог, той достига боговете.“ „Давам ти хиляда крави с бик като слон“, казал император Джанака. Яджнавалкя отговори: „Баща ми беше на мнение, че човек не бива да приема (богатство) от ученик, без да го е инструктирал напълно.“

IV-i-5: „Нека чуя каквото ви е казал някой“. „Гардабхивипита от рода на Бхарадваджа ми каза, че ухото (четвъртините) е Брахман“. „Както би трябвало да каже някой, който има майка, баща и учител, така е казал и потомъкът на Бхарадваджа - че ухото е Брахман. Защото какво може да има човек, който не

може да чува? Но каза ли ви е за неговото обиталище (тяло) и опора?“ „Не, не каза“. „Този Брахман е само с един крак, о, императоре“. „Тогава ни кажи ти, Яджнавалкя“. „Ухото е неговото обиталище, а етерът (Недиференцираното) - неговата опора. Върху него трябва да се медитира като върху безкрайност“. „Какво е безкрайността, Яджнавалкя?“ „Самите четвъртини, о, императоре“, каза Яджнавалкя; „следователно, о, императоре, в която и посока да отиде човек, никога не достига до края ѝ“. (Следователно) страните са безкрайни. Страните, о, императоре, са ухото, а ухото, о, императоре, е Върховният Брахман. Ухото никога не напуска този, който, знаейки това, медитира върху него; всички същества нетърпеливо идват при него; и бидейки бог, той достига боговете“. „Давам ти хиляда крави с бик като слон“, каза император Джанака. Яджнавалкя отговори: „Баща ми беше на мнение, че човек не бива да приема (богатство) от ученик, без да го е инструктирал напълно“.

IV-i-6: „Нека чуя каквото някой може да ви е казал“. „Сатякама, синът на Джабала, ми каза, че Манас (тук луната) е Брахман“. „Както би казал този, който има майка, баща и учител, така е казал и синът на Джабала - че Манас е Брахман. Защото какво може да има човек без Манас? Но каза ли ти той за неговото обиталище (тяло) и опора?“ „Не, не ти е казал“. „Този Брахман е само с един крак, о, императоре.“ „Тогава ни кажи ти, Яджнавалкя.“ „Манас е негова обител, а етерът (Недиференцираното) е негова опора. Върху него трябва да се медитира като върху блаженство.“ „Какво е блаженство, Яджнавалкя?“ „Самият манас, о, императоре“, каза Яджнавалкя; „с Манас, о, императоре, мъж (харесва и) ухажва жена. От нея се ражда син, подобен на него, и той е причината за блаженството. Манас, о, императоре, е Върховният Брахман. Манас никога не напуска този, който, знаейки това, медитира върху него; всички същества нетърпеливо идват при него; и бидейки бог, той достига боговете.“ „Давам ти хиляда крави с бик като слон“, каза император Джанака. Яджнавалкя отговори: „Баща ми беше на мнение, че човек не бива да приема (богатство) от ученик, без да го е инструктирал напълно.“

IV-i-7: „Нека чуя каквото ви е казал някой“. „Видагдха, синът на Сакала, ми каза, че сърцето (умът, тук, Праджапати) е Брахман“. „Както би казал този, който има майка, баща и учител, така е казал и синът на Сакала - че сърцето е Брахман. Защото какво може да има човек без сърцето? Но каза ли ви той за неговото обиталище (тяло) и опора?“ „Не, не ви каза“. „Този Брахман е само с един крак, о, императоре“. „Тогава ни кажи ти, Яджнавалкя“. „Сърцето е негово обиталище,

а етерът (Недиференцираното) - негова опора. Върху него трябва да се медитира като върху стабилност“. „Какво е стабилност, Яджнавалкя?“ „Самото сърце, о, императоре“, каза Яджнавалкя; „Сърцето, о, императоре, е обиталище на всички същества, а сърцето, о, императоре, е опората на всички същества; върху сърцето, о, императоре, почиват всички същества; сърцето, о, императоре, е Върховният Брахман. Сърцето никога не напуска този, който, знаейки това, медитира върху него; всички същества нетърпеливо идват при него; и бидейки бог, той достига боговете“. „Давам ти хиляда крави с бик като слон“, каза император Джанака. Яджнавалкя отговори: „Баща ми беше на мнение, че човек не бива да приема (богатство) от ученик, без да го е научил напълно“.

IV-ii-1: Джанака, императорът на Видеха, стана от своята си и приближавайки се до Яджнавалкя, каза: „Поздрави на теб, Яджнавалкя, моля те, научи ме“. Яджнавалкя отговори: „Както някой, който иска да пътува на голямо разстояние, о, императоре, трябва да си осигури колесница или лодка, така и ти си екипирал напълно ума си с толкова много тайни имена (на Брахман)“. „Ти си също уважаван и богат, изучавал си Ведите и си чувал Упанишадите; (но) къде ще отидеш, когато се отделиш от това тяло?“ „Не знам, господине, къде ще отида.“ „Тогава ще ти кажа къде ще отидеш.“ „Каж ми, господине.“

IV-ii-2: Това същество, което е в дясното око, се казва Инда. Въпреки че е Инда, той е косвено наричан Индра, защото боговете имат привързаност, така да се каже, към косвени имена и мразят да бъдат наричани директно.

IV-ii-3: Човешката форма, която е в лявото око, е неговата съпруга, Вирадх (материя). Пространството, което е в сърцето, е тяхното място на съединяване. Храната им е бучката кръв (най-фината есенция на това, което ядем) в сърцето. Тяхната обвивка е мрежестата структура в сърцето. Пътят им за движение е нервът, който се издига нагоре от сърцето; той е като косъм, разделен на хиляда части. В това тяло има нерви, наречени Хита, които са разположени в сърцето. През тях преминава есенцията на храната ни, докато се движи напред. Следователно финото тяло има по-фина храна от грубото тяло.

IV-ii-4: За мъдреца (който се отъждествява с жизнената сила), изтокът е

източната жизнена сила, югът - южната жизнена сила, западът - западната жизнена сила, северът - северната жизнена сила, посоката над горната жизнена сила, посоката под долната жизнена сила и всички посоки - различните жизнени сили. Това аз е Това, което е описано като „Не това, Не това“, „То е неуловимо, защото никога не се възприема; нетленно, защото никога не се разпада; непривързано, защото никога не е привързано; неограничено - То никога не чувства болка и никога не страда. Ти си постигнал Това, което е свободно от страх, о, Джанака“, каза Яджнавалкя. „Почитаеми Яджнавалкя“, каза император Джанака, „нека Това, което е свободно от страх, бъде твое, защото ти ни направи познато Това, което е свободно от страх. Поздрави за теб! Ето тази (империя на) Видеха, както и аз на твои услуги!“

IV-iii-1: Яджнавалкя отишъл при Джанака, император на Видеха. Той си помислил, че няма да каже нищо. Джанака и Яджнавалкя веднъж били разговаряли за Агнихотра и Яджнавалкя му предложил дар. Той помолил за свободата да задава каквито въпроси пожелае; и Яджнавалкя му дал дар. Така че именно той пръв го попитал.

IV-iii-2: „Яджнавалкя, какво служи като светлина за човека?“ „Светлината на слънцето, о, императоре“, казал Яджнавалкя; „чрез светлината на слънцето той седи, излиза, работи и се връща“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

IV-iii-3: „Когато слънцето залезе, Яджнавалкя, какво точно служи като светлина за човека?“ „Луната служи като негова светлина. Чрез светлината на луната той седи, излиза, работи и се връща“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

IV-iii-4: „Когато слънцето и луната залязат, Яджнавалкя, какво точно служи като светлина за човека?“ „Огънят служи като негова светлина. Чрез огъня той седи, излиза, работи и се връща“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

IV-iii-5: Когато слънцето и луната залязат и огънят угасне, Яджнавалкя, какво точно служи като светлина за човека?“ „Речта (звукът) служи като негова светлина. Чрез светлината на речта той седи, излиза, работи и се връща. Следователно, о, Царю, дори когато собствената ръка не е ясно видима, ако се произнесе звук, човек успява да стигне до там“. „Точно така е, Яджнавалкя“.

IV-iii-6: Когато слънцето и луната залязат, огънят угасне и речта спре, Яджнавалкя, какво точно служи като светлина за човека?“ „Азът служи като негова светлина. Чрез светлината на аза той седи, излиза, работи и се връща.“ „Точно така е, Яджнавалкя.“

IV-iii-7: „Кое е азът?“ „Тази безкрайна същност (Пуруша), която се отъждествява с интелекта и е посред органите, (самосияйната) светлина в сърцето (интелекта). Приемайки подобие (на интелекта), тя се движи между двата свята; мисли, така да се каже, и се тресе, така да се каже. Бидейки отъждествявана със съня, тя надхвърля този свят - формите на смъртта (невежество и т.н.).“

IV-iii-8: Че човек, когато се роди или придобие тяло, е свързан със злини (тялото и органите); и когато умре или напусне тялото, той изоставя тези злини.

IV-iii-9: Че човек има само две обитания, този и следващия свят. Състоянието на съня, което е третото, е на кръстовището (на двете). Пребивайки на това кръстовище, той оглежда двете обитания, този и следващия свят. Каквато и екипировка да има за отвъдния свят, осигурявайки си това, той вижда както злини (страдания), така и радости. Когато сънува, той отнема малко от (впечатленията от) този всеобхватен свят (будното състояние), сам оставя тялото настрана и сам създава (тяло-сън на негово място), разкривайки собствения си блясък чрез собствената си светлина - и сънища. В това състояние самият човек става светлината.

IV-iii-10: Няма колесници, нито животни, които да бъдат впрегнати в тях, нито пътища там, но той създава колесниците, животните и пътищата. Няма удоволствия, радости или наслади там, но той създава удоволствията, радостите и насладите. Няма басейни, язовири или реки там, но той създава басейните, язовирите и реките. Защото той е агентът.

IV-iii-11: По този въпрос има следните кратки стихове: „Сияещото безкрайно същество (Пуруша), което се движи само, оставя тялото настрана в състояние на сън и, оставяйки буден, вземайки със себе си блестящите функции на органите, наблюдава спящите. Отново той стига до будно състояние.“

IV-iii-12: „Сияещото безкрайно същество, което е безсмъртно и се движи само,

пази нечистото гнездо (тялото) с помощта на жизнената сила и се скита извън гнездото. Самият той безсмъртен, той отива където си поиска.“

IV-iii-13: „В света на сънищата, сияйният, достигайки висши и по-нисши състояния, излага безброй форми. Изглежда, че се забавлява в компанията на жени, или се смее, или дори вижда ужасни неща.“

IV-iii-14: „Всички виждат забавленията му, но никой не го вижда.“ Те казват: „Не го събуждайте внезапно.“ Ако не намери правилния орган, тялото става трудно за лечение.“ Други обаче казват, че състоянието на сън на човек не е нищо друго освен будно състояние, защото той вижда насън само онези неща, които вижда и в будно състояние. (Това е погрешно.) В състояние на сън самият човек се превръща в светлината. „Давам ви хиляда (крави), господине. Моля, насочете ме към освобождението“.

IV-iii-15: След като се е наслаждавал и се е скитал, и просто е виждал (резултата от) доброто и злото (в съня), той (пребивава) в състояние на дълбок сън и се връща в обратен ред към предишното си състояние, състоянието на сън. Той е недокоснат от всичко, което вижда в това състояние, защото това безкрайно същество е непривързано. „Точно така е, Яджнавалкя. Давам ти хиляда (крави), господине. Моля, инструктирай ме по-нататък за самото освобождение.“

IV-iii-16: След като се е наслаждавал и се е скитал в състояние на сън, и просто е виждал (резултатите от) доброто и злото, той се връща в обратен ред към предишното си състояние, будното състояние. Той е недокоснат от всичко, което вижда в това състояние, защото това безкрайно същество е непривързано. „Точно така е, Яджнавалкя. Давам ти хиляда (крави), господине. Моля, инструктирай ме по-нататък за самото освобождение.“

IV-iii-17: След като се е наслаждавал и се е скитал в будно състояние, виждайки само (резултата от) доброто и злото, той се връща в обратен ред към предишното си състояние, състоянието на сън (или това на дълбок сън).

IV-iii-18: Както голяма риба плува последователно към двата брега (на река), източния и западния, така и това безкрайно същество се придвижва и към двете състояния, съня и будното състояние.

IV-iii-19: Както ястреб или сокол, летящ в небето, се уморява и разпервайки криле, се отправя към гнездото си, така и това безкрайно същество тича към това състояние, където, заспивайки, не копнее за никакви желания и не вижда никакви сънища.

IV-iii-20: В него се намират онези нерви, наречени Хита, които са фини като косъм, разделен на хиляда части, и са изпълнени с бяло, синьо, кафяво, зелено и червено (серуми). (Те са седалището на финото тяло, в което се съхраняват впечатленията). Сега, когато (той се чувства) сякаш е убит или победен, или преследван от слон, или пада в яма, (накратко) си извиква в онова време чрез невежество каквито и ужасни неща да е преживял в будно състояние (това е състоянието на съня). И когато (той стане) бог, така да се каже, или цар, така да се каже, си мисли: „Това (вселена) съм аз, който съм всичко“, това е неговото най-висше състояние.

IV-iii-21: Това е неговата форма - отвъд желанията, свободен от злини и безстрашен. Както мъжът, напълно прегърнат от любимата си съпруга, не знае нищо, нито външно, нито вътрешно, така и това безкрайно същество (аз), напълно прегърнато от Върховния Аз, не знае нищо, нито външно, нито вътрешно. Това е неговата форма - в която всички обекти на желанието са постигнати и са само азът, и която е свободна от желание и лишена от скръб.

IV-iii-22: В това състояние бащата не е баща, майката не е майка, световите не са светове, боговете не са богове, Ведите не са Веди. В това състояние крадецът не е крадец, убиецът на благороден брахмана не е убиец, Чандала не е Чандала, Пулкаса не е Пулкаса, монах не е монах, отшелник не е отшелник. (Тази негова форма) е недокосната от добри дела и недокосната от зли дела, защото тогава той е отвъд всички неволи на сърцето си (интелекта).

IV-iii-23: Това, че не вижда в това състояние, е защото, макар и да вижда тогава, то не вижда; защото видението на свидетеля никога не може да бъде загубено, защото е нетленно. Но няма това второ нещо отделно от него, което може да види.

IV-iii-24: Това, че не мирише в това състояние, е защото, макар и да мирише тогава, то не мирише; защото функцията на обоняващия да обонява никога не

може да бъде загубена, защото е нетленна. Но няма това второ нещо отделно от него, което може да помирише.

IV-iii-25: Това, че не вкухва в това състояние, е защото, макар и да вкухва тогава, то не вкухва; защото функцията на вкуващия да вкухва никога не може да бъде загубена, защото е нетленна. Но няма това второ нещо отделно от него, което може да вкуси.

IV-iii-26: Това, че не говори в това състояние, е защото, макар и да говори тогава, то не говори; защото функцията на говорещия да говори никога не може да бъде загубена, защото е нетленна. Но няма това второ нещо отделно от него, което може да говори.

IV-iii-27: Това, че не чува в това състояние, е защото, макар и да чува тогава, то не чува; защото функцията на слушателя да чува никога не може да бъде загубена, защото е нетленна. Но няма това второ нещо отделно от него, което може да чуе.

IV-iii-28: Това, че не мисли в това състояние, е защото, макар и да мисли тогава, то не мисли; защото функцията на мислещия да мисли никога не може да бъде загубена, защото е нетленна. Но няма това второ нещо отделно от него, което той може да мисли.

IV-iii-29: Това, че не докосва в това състояние, е защото, макар и да докосва тогава, то не докосва; защото функцията на докосващия да докосва никога не може да бъде загубена, защото е нетленна. Но няма това второ нещо отделно от него, което той може да докосне.

IV-iii-30: Това, че не знае в това състояние, е защото, макар и да знае тогава, то не знае; защото функцията на познаващия да знае никога не може да бъде загубена, защото е нетленна. Но няма това второ нещо отделно от него, което той може да знае.

IV-iii-31: Когато има нещо друго, така да се каже, тогава човек може да види нещо, може да помирише нещо, може да опита нещо, може да говори нещо, може да чуе нещо, може да мисли нещо, може да докосне нещо или може да знае нещо.

IV-iii-32: То става (прозрачно) като вода, едно, свидетелят и без втора. Това е сферата (състоянието) на Брахман, о, Императоре. Така Яджнавалкя наставлява Джанака: Това е неговото върховно постижение, това е неговата върховна слава, това е неговият най-висш свят, това е неговото върховно блаженство. Върху частица от това блаженство живеят други същества.

IV-iii-33: Този, който е с съвършена физика и проспериращ сред хората, владетел на другите и най-обилно снабден с всички човешки наслади, представлява най-голямата радост сред хората. Тази човешка радост, умножена сто пъти, прави една единица радост за маните, които са спечелили този техен свят. Радостта на тези мани, които са спечелили този свят, умножена сто пъти, прави една единица радост в света на небесните менестрели. Тази радост в света на небесните менестрели, умножена сто пъти, прави една единица радост за боговете чрез действие - тези, които са постигнали своята божественост чрез своите действия. Тази радост на боговете чрез действие, умножена сто пъти, прави една единица радост за боговете по рождение, както и за този, който е запознат с Ведите, безгрешен и свободен от желание. Тази радост на боговете по рождение, умножена сто пъти, прави една единица радост в света на Праджапати (Вирадх), както и за този, който е запознат с Ведите, безгрешен и свободен от желание. Тази радост в света на Праджапати, умножена сто пъти, прави една единица радост в света на Брахман (Хиранягарбха), както и за този, който е запознат с Ведите, безгрешен и свободен от желание. Това наистина е върховното блаженство. Това е състоянието на Брахман, о, императоре, каза Яджнавалкя. „Давам ти хиляда (крави), господине. Моля, инструктирай ме по-нататък за самото освобождение.“ При това Яджнавалкя се уплаши, че разумният император го принуждава да завърши с всичките си заключения.

IV-iii-34: След като се е наслаждавал и се е скитал в състояние на сън, виждайки само последиците от заслугите и недостатъците, той се връща в обратен ред към предишното си състояние - будното състояние.

IV-iii-35: Точно както тежко натоварена каруца продължава да трополи, така и азът, който е в тялото, управляван от Върховния Аз, издава шум, когато дишането стане трудно.

IV-iii-36: Когато това (тяло) стане слабо - измършавено е от старост или болест - тогава, както манго, смокиня или плод от дървото пипул се отделят от стъблото си, така и това безкрайно същество, напълно се отделяйки от частите на тялото, отново отива по същия начин, по който е дошло, в определени тела, за разгръщане на жизнената си сила.

IV-iii-37: Точно както когато идва цар, угрите, настроени срещу определени прегрешения, сутите и водачите на селото го чакат с разнообразни храни, напитки и пригответи имена, казвайки: „Ето го, ето го“, така и за човека, който знае за резултатите от работата си, всички елементи чакат, казвайки: „Ето го, идва Брахман, ето го“.

IV-iii-38: Точно както когато царят желае да си тръгне, угрите, настроени срещу определени прегрешения, сутите и водачите на селото се приближават до него, така и всички органи се приближават до заминаващия човек в момента на смъртта, когато дишането става трудно.

IV-iv-1: Когато това „аз“ стане слабо и безчувствено, така да се каже, органите идват при него. Напълно отдръпвайки тези частици светлина, то идва в сърцето. Когато председателстващото божество на окото се обърне назад от всички страни, човекът не успява да забележи цвета.

IV-iv-2: (Окото) се обединява (с финото тяло); тогава хората казват: „Той не вижда“. (Носът) се обединява; тогава казват: „Той не мирише“. (Езикът) се обединява; тогава казват: „Той не вкуся“. (Гласовият орган) се обединява; тогава казват: „Той не говори“. (Ухото) се обединява; тогава казват: „Той не чува“. (Манас) се обединява; тогава казват: „Той не мисли“. (Кожата) се обединява; тогава казват: „Той не докосва“. (Интелектът) се обединява; тогава казват: „Той не знае“. Върхът на сърцето се просветлява. Чрез този просветен връх аз-ът си тръгва, или през окото, или през главата, или през която и да е друга част на тялото. Когато си тръгне, жизнената сила го следва; когато жизнената сила си тръгне, всички органи го следват. Тогава аз-ът има специфично съзнание и отива в тялото, което е свързано с това съзнание. След него идват знание, работа и минал опит.

IV-iv-3: Точно както пиявица, държана за сламка, отива до края ѝ, хваща се за

друга опора и се свива, така и аз-ът отхвърля това тяло настрана - прави го безсмислено - хваща се за друга опора и се свива.

IV-iv-4: Точно както златарят разделя малко количество злато и създава друга - по-нова и по-добра - форма, така и аз-ът отхвърля това тяло или го прави безсмислено и създава друга - по-нова и по-добра - форма, подходяща за гривите или небесните менестрели, или боговете, или Вирадждж, или Хираниягарбха, или други същества.

IV-iv-5: Това „аз“ наистина е Брахман, както се отъждествява и с интелекта, Манаса и жизнената сила, с очите и ушите, със земята, водата, въздуха и етера, с огъня и това, което е различно от огъня, с желанието и отсъствието на желание, с гнева и отсъствието на гняв, с праведността и неправдата, с всичко – всъщност отъждествява се с това (това, което се възприема) и с онова (това, което се подразбира). Както прави и действа, така става; като прави добро, става добро, а като прави зло, става зло – става добродетелно чрез добри дела и порочно чрез зли дела. Други обаче казват: „Азът се отъждествява само с желанието. Това, което желае, то решава; това, което решава, то изработва; и това, което изработва, то постига.“

IV-iv-6: По отношение на това има следният кратък стих: „Бъди привързан, той, заедно с работата, постига резултата, към който е привързано неговото фино тяло или ум.“ Изчерпвайки резултатите от каквато и работа да е извършил в този живот, той се връща от онзи свят в този за (нова) работа“. Така прави човекът, който желае (се преселва). Но човекът, който не желае (никога не се преселва). На този, който е без желания, който е свободен от желания, обектите на чието желание са постигнати и за когото всички обекти на желание са само Азът - органите не си отиват. Бидейки само Брахман, той се слива с Брахман.

IV-iv-7: По този въпрос има следният кратък стих: „Когато всички желания, които живеят в сърцето (умът му), изчезнат, тогава той, бидейки смъртен, става безсмъртен и постига Брахман в това тяло“. Точно както безжизнената блатна змия се изхвърля и лежи в мравуняка, така лежи и това тяло. Тогава азът става безплътен и безсмъртен, (става) Прана (Върховният Аз), Брахман, Светлината. „Давам ви хиляда (крави), господине“, каза Джанака, императорът на Видеха.

IV-iv-8: Относно това има следните кратки стихове: финият, обширен, древен път ме докосна (беше достигнат от) мен. (Не) Аз самият го осъзнах. Чрез него мъдреците - познавачите на Брахман - (също) отиват в небесната сфера (освобождение) след падането на това тяло, бидейки освободени (дори докато са живи).

IV-iv-9: Някои говорят за него като за бяло, други като за синьо, сиво, зелено или червено. Този път се реализира от Брахмана (познаващ Брахман). Всеки друг познавач на Брахман, който е извършил добри дела и е отъждествен с Върховната Светлина, (също) върви по този път.

IV-iv-10: В ослепителен мрак (невежество) влизат онези, които почитат невежеството (ритуали). В по-голям мрак, така да се каже, от този, който влизат онези, които са отдадени на знанието (церемониалната част на Ведите).

IV-iv-11: Окаяни са онези светове, обгърнати от (тази) ослепителен мрак (невежество). При тях, след смъртта, отиват онези хора, които са невежи и неразумни.

IV-iv-12: Ако човек познава Аза като „Аз съм това“, тогава желаейки какво и заради кого ще страда след тялото?

IV-iv-13: Този, който е осъзнал и интимно е познал Аза, който е влязъл в това опасно и недостъпно място (тялото), е създателят на вселената, защото той е създателят на всичко, (всичко е) неговият Аз и той отново е наистина Азът (на всички).

IV-iv-14: Намирайки се в това тяло, ние някак си сме познали това (Брахман). Ако не, (щях да бъда) невеж (и) щеше да настъпи голямо разрушение. Тези, които Го познават, стават безсмъртни, докато други постигат страдание сами.

IV-iv-15: Когато човек, след като (получи инструкции от учител), директно осъзнае този сияен Аз, Господарят на всичко, което е било и ще бъде, той вече не желае да се крие от него.

IV-iv-16: Под който годината с дните си се върти, върху тази безсмъртна Светлина на всички светлини боговете медитират като дълголетие.

IV-iv-17: Това, в което са поставени петте групи от по пет и (финият) етер, този Атман аз считам за безсмъртен Брахман. Познавайки (Брахман), аз съм безсмъртен.

IV-iv-18: Тези, които са познали Жизнената сила на жизнената сила, Окоето на окоето, Ухото на ухото и Ума на ума, са осъзнали древния, изначален Брахман.

IV-iv-19: Само чрез ума (То) може да бъде осъзнато. Няма никаква разлика в Него. Този, който вижда разлика, така да се каже, в Него, преминава от смърт към смърт.

IV-iv-20: То трябва да бъде осъзнато само в една форма, (защото) е непознаваемо и вечно. Азът е безупречен, отвъд (финия) етер, нероден, безкраен и постоянен.

IV-iv-21: Интелигентният стремящ се към Брахман, знаейки само за това, трябва да постигне интуитивно знание. (Той) не трябва да мисли за твърде много думи, защото това е особено изморително за органа на речта.

IV-iv-22: Това велико, неродено Аз, което се отъждествява с интелекта и е посред органите, се намира в етера, който е в сърцето. То е владетелят на всичко, господарят на всичко, владетелят на всичко. То не се подобрява чрез добра работа, нито се влошава чрез лоша работа. То е господарят на всичко, то е владетелят на всички същества, то е защитникът на всички същества. То е брегът, който служи като граница, за да раздели различните светове. Брахманите се стремят да го познаят чрез изучаване на Ведите, жертвоприношения, благотворителност и аскеза, състоящи се в безстрастно наслаждение на сетивните обекти. Познавайки само него, човек става мъдрец. Желаяйки само този свят (Аз-а), монасите се отказват от домовете си. Това е (причината за това); казва се, че древните мъдреци не са желали деца (мислейки): „Какво ще постигнем чрез деца, ние, които сме постигнали този Аз, този свят (резултат).“ Казва се, че те се отказали от желанието си за синове, за богатство и за светове и заживели живот на просяк. Това, което е желанието за синове, е желанието за богатство, а това, което е желанието за богатство, е желанието за светове, защото и двете са само желания. Това „аз“ е Онова, което е описано като „Не това, Не това“. То е неусетно, защото никога не се

възприема; нетленно, защото никога не се разпада; непривързано, защото никога не е привързано; неограничено - То никога не чувства болка и никога не страда. (Но е редно) мъдрецът никога да не бъде обзет от тези две мисли: „Направих зло дело за това“, „Направих добро дело за това“. Той побеждава и двете. Нещата, извършени или неизвършени, не го тревожат.

IV-iv-23: Това е изразено от следния химн: Това е вечната слава на познаващия Брахман: тя нито се увеличава, нито намалява чрез работа. (Следователно) човек трябва да познава природата единствено на това. Познавайки го, човек не е докоснат от зли действия. Следователно, този, който го познава като такъв, става самоконтролиран, спокоен, затворен в себе си, издръжлив и съсредоточен и вижда себе си в собственото си аз (тяло); той вижда всичко като Аз. Злото не го обзема, но той превъзхожда всяко зло. Злото не го безпокои, (но) той поглъща всяко зло. Той става безгрешен, неопетнен, свободен от съмнения и Брахмана (познаващ Брахман). Това е светът на Брахман, о, Императоре, и ти си го постигнал - каза Яджнавалкя. „Давам ти, господине, империята на Видеха, и себе си с нея, за да ти чакам“.

IV-iv-24: Този велик, нероден Аз е ядещият храна и даващият богатство (плодовете на труда на човек). Този, който Го познава като такъв, получава богатство (тези плодове).

IV-iv-25: Този велик, нероден Аз е нетленен, безсмъртен, вечен, безстрашен и Брахман (безкраен). Брахман наистина е безстрашен. Този, който Го познава като такова, със сигурност става безстрашният Брахман.

IV-v-1: Сега Яджнавалкя имал две съпруги, Майтрейи и Катяяни. За тях Майтрейи обсъждал Брахман, (докато) Катяяни имала тогава само предимно женски мироглед. Един ден Яджнавалкя, с цел да прегърне живота -

IV-v-2: „О, Майтрейи, скъпа моя“, казал Яджнавалкя, „ще се откажа от този живот заради монашеството. Позволи ми да завърша между теб и Катяяни“.

IV-v-3: Тогава Майтрейи казал: „Господине, ако наистина цялата тази земя, пълна с богатства, е моя, ще бъда ли безсмъртен чрез това, или не?“ „Не“, отговорил Яджнавалкя, „животът ти ще бъде точно като този на хората, които

притежават много неща, но няма надежда за безсмъртие чрез богатство.“

IV-v-4: Тогава Майтрейи казал: „Какво да правя с това, което няма да ме направи безсмъртен?“ „Каж ми, господине, само за това, което знаеш (че е единственото средство за безсмъртие).“

IV-v-5: Яджнавалкя каза: „Скъпи мой, ти беше мой любим (още преди) и ти възвеличи това, което е по сърце. Ако желаеш, скъпи мой, ще ти го обясня. Докато го обяснявам, медитирай (върху значението му).“

IV-v-6: Той каза: „Не заради съпруга, скъпи мой, той е обичан, а заради самия себе си. Не заради съпругата, скъпи мой, тя е обичана, а заради самия човек е обичана. Не заради синовете, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради богатството, скъпи мой, е обичано, а заради самия човек е обичано.“ Не заради брахмана, скъпи мой, той е обичан, а заради самия човек е обичан. Не заради кшатрия, скъпи мой, той е обичан, а заради самия човек е обичан. Не заради световите, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради боговете, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради съществата, скъпи мой, те са обичани, а заради самия човек са обичани. Не заради всички, скъпи мой, всичко е обичано, а заради самия човек е обичано. Азът, скъпи мой, Майтрейи, трябва да бъде осъзнат - трябва да бъде чул, размишляван и медитиран. Когато Азът, скъпи мой, бъде осъзнат, като бъде чул, размишляван и медитиран, всичко това е познато.

IV-v-7: Брахмана отхвърля (пренебрегва) този, който го познава като различен от Аза. Кшатрията отхвърля този, който го познава като различен от Аза. Световите отхвърлят този, който ги познава като различни от Аза. Боговете отхвърлят този, който ги познава като различни от Аза. Ведите отхвърлят този, който ги познава като различни от Аза. Съществата отхвърлят този, който ги познава като различни от Аза. Всички отхвърлят този, който ги познава като различни от Аза. Този Брахмана, този Кшатрия, тези светове, тези богове, тези Веди, тези същества и всички те – са този Аз.

IV-v-8: Както, когато се бие барабан, човек не може да различи различните му отделни ноти, но те са включени в общия тон на барабана или в общия звук, произведен от различни видове удари.

IV-v-9: Както, когато се духа на раковина, човек не може да различи различните ѝ отделни ноти, но те са включени в общия нот на раковината или в общия звук, произведен от различни видове свирене.

IV-v-10: Както, когато се свири на Вина, човек не може да различи различните ѝ отделни ноти, но те са включени в общия нот на Вина или в общия звук, произведен от различни видове свирене.

IV-v-11: Както от огън, запален с мокри дърва, излизат различни видове дим, така, скъпи мой, Ригведа, Яджурведа, Самаведа, Атхарвангираса, историята, митологията, изкуствата, Упанишадите, сбитите стихове, афоризмите, разясненията, обясненията, жертвоприношенията, приношенията в огъня, храната, напитките, този свят, отвъдният свят и всички същества са (като) дъха на тази безкрайна Реалност. Те са като дъха на това (Върховно Аз).

IV-v-12: Както океанът е единствената цел на всички видове вода, както кожата е единствената цел на всички видове докосване, както ноздрите са единствената цел на всички миризми, както езикът е единствената цел на всички вкусове, както окото е единствената цел на всички цветове, както ухото е единствената цел на всички звуци, както Манас е единствената цел на всички размишления, както интелектът е единствената цел на всички видове знание, както ръцете са единствената цел на всички видове работа, както органът на размножаване е единствената цел на всички видове удоволствие, както анусът е единствената цел на всички екскременти, както краката са единствената цел на всички видове ходене, както органът на речта е единствената цел на всички Веди.

IV-v-13: Както буца сол е без вътрешност или външност, цялостна и чисто солена на вкус, така и Азът е без вътрешност или външност, цялостен и единствено Чист Разум. (Азът) излиза (като отделна същност) от тези елементи и (тази отделеност) се унищожава заедно с тях. След постигането (тази единност) той вече няма съзнание. Това казвам аз, скъпи мой. Така каза Яджнавалкя.

IV-v-14: Майтрейи каза: „Току-що ме въведохте в объркване, господине, изобщо не разбирам това.“ Той каза: „Разбира се, не казвам нищо объркващо. Това аз

наистина е неизменно и неразрушимо, скъпи мой.“

IV-v-15: Защото, когато има двойственост, така да се каже, тогава човек вижда нещо, помирисва нещо, вкухва нещо, говори нещо, чува нещо, мисли нещо, докосва нещо, знае нещо. (Но) когато за познаващия Брахман всичко се е превърнало в Аз, тогава какво трябва да види и чрез какво, какво трябва да помирише и чрез какво, какво трябва да вкуси и чрез какво, какво трябва да говори и чрез какво, какво трябва да чуе и чрез какво, какво трябва да мисли и чрез какво, какво трябва да докосне и чрез какво, какво трябва да знае и чрез какво? Чрез какво трябва да знае човек това, благодарение на което всичко това е познато? Това аз е Това, което е описано като „Не това, Не това“. То е неуловимо, защото никога не се възприема; нетленно, защото никога не се разпада; непривързано, защото никога не е привързано; неограничено - то никога не чувства болка и никога не страда. Чрез какво, о, Майтрейи, трябва да познае човек Познаващия? И така, ти си получил напътствието, Майтрейи. Това наистина е (средството за) безсмъртие, скъпи мой. Казвайки това, Яджнавалкя остави.

IV-vi-1: Сега редицата учители: Паутимася (го получи) от Гауравана. Гауравана от друг Паутимася. Този Паутимася от друг Гауравана. Този Гауравана от Каусика. Каусика от Каундиня. Каундиня от Сандиля. Сандиля от Каусика и Гаутама. Гаутама -

IV-vi-2: От Агнивеся. Агнивеся от Сандиля и Анабхимлата. Анабхимлата от друг с това име. Той от трети Анабхимлата. Този Анабхимлата от Гаутама. Гаутама от Сайтава и Прачинайога. Те от Парасаря. Парасаря от Бхарадваджа. Той от Бхарадваджа и Гаутама. Гаутама от друга Бхаратваджа. Той от друг Парасаря. Парасаря от Байджавапаяна. Той от Каусикаяни. Каусикаяни -

IV-vi-3: От Ghrtakausika. Гритакаусика от Парасаряяна. Той от Парасаря. Парасаря от Джатукарня. Джатукарня от Асураяна и Яска. Асураяна от Траивани. Траивани от Аупаджандхани. Той от Асури. Асури от Бхарадваджа. Бхарадваджа от Атрея. Атрея от Манти. Манти от Гаутама. Гаутама от друг Гаутама. Той от Ваця. Ваця от Сандиля. Сандиля от Кайсоря капя. Той от Кумарахарита. Кумарахарита от Галава. Галава от Vidarbhi-kaundinya. Той от Вацанапат Бабхрава. Той от Патин Саубхара. Той от Аяся Ангираса. Той от

Абхути Твастра. Той от Вишварупа Твастра. Той от Асвините. Те от Dadhyas Atharvana. Той от Атарван Дайва. Той от Мритю Прадхвамсана. Той от Прадхвамсана. Прадхвамсана от Екарши. Екарши от Випрачити. Випрачити от Вяшри. Вясти от Санару. Санару от Санатана. Санатана от Санага. Санага от Параместин (Вирадж). Той от Брахман (Хиранябарбха). Брахман е самороден. Поздрав към Брахман.

Ви-1: Ом. Това (Брахман) е безкрайно и тази (вселена) е безкрайна. Безкрайното произтича от безкрайното. (Тогава) приемайки безкрайността на безкрайната (вселена), тя остава като безкрайния (Брахман) сам. Ом е етерът-Брахман - вечният етер. „Етерът, съдържащ въздух“, казва синът на Кауравяни. Това е Веда, (така) брахманите (познаващите Брахман) знаят; (защото) чрез нея човек знае какво трябва да се познае.

V-ii-1: Три класа синове на Праджапати живеели живот на въздържание с баща си, Праджапати (Вирадж) - боговете, хората и асурите. Боговете, след като изпълнили мандата си, казали: „Моля, наставете ни“. Той им казал сричката „Да“ (и попитал): „Разбрахте ли?“ (Те) казали: „Разбрахме. Вие ни кажете: Въздържайте се“. (Той) казал: „Да, разбрахте“.

V-ii-2: Тогава мъжете му казали: „Моля, наставете ни“. Той им казал същата сричка „Да“ (и попитал): „Разбрахте ли?“ (Те) казали: „Разбрахме. Вие ни кажете: Дайте“. (Той) казал: „Да, разбрахте“.

V-ii-3: Тогава асурите му казали: „Моля, наставете ни“. Той им казал същата сричка „Да“ (и попитал): „Разбрахте ли?“ (Те) казали: „Разбрахме“. Ти ни казваш: Имайте състрадание“. (Той) каза: „Да, разбрахте“. Същото това се повтаря от небесния глас, облакът, като „Да“, „Да“, „Да“: „Въздържайте се“, „Дайте“ и „имайте състрадание“. Затова човек трябва да научи тези три - самоконтрол, благотворителност и състрадание.

V-iii-1: Това е Праджапати - това сърце (интелект). То е Брахман, то е всичко. „Хридая“ (сърце) има три срички. „Хр“ е една сричка. На този, който знае както по-горе, неговите собствени хора и другите носят (подаръци). „Да“ е друга сричка. На този, който знае както по-горе, Неговият собствен народ и другите

дават (своите сили). „Йа“ е друга сричка. Който знае както е горе, отива в рая.

V-iv-1: Това (интелектът-Брахман) беше само това - Сатя (груб и фин) сам. Този, който познава това велико, обожаемо, първородно (същество) като Сатя-Брахман, завладява тези светове и неговият (враг) е победен и става несъществуващ - този, който познава това велико, обожаемо, първородно (същество) така, като Сатя-Брахман, защото Сатя наистина е Брахман.

Vv-1: Това (вселена) беше само вода (течни приноси, свързани с жертвоприношения) в началото. Тази вода произведе Сатя. Сатя е Брахман. Брахман (произведе) Праджапати, а Праджапати - боговете. Тези богове медитират само върху Сатя. Това (име) „Сатя“ се състои от три срички: „Жертва“ е една сричка, „Ти“ е друга сричка и „Я“ е третата сричка. Първата и последната срички са истина. В средата е неистина. Тази неистина е оградена от двете страни от истина. (Следователно) има превес на истината. Този, който знае както по-горе, никога не е наранен от неистина.

Vv-2: Това, което е Сатя, е това слънце - съществото, което е в това кълбо, и съществото, което е в дясното око. Тези две почиват едно върху друго. Първото почива върху второто чрез лъчите, а второто почива върху първото чрез функцията на очите. Когато човек е на път да напусне тялото, той вижда слънчевата сфера като ясна. Лъчите вече не идват до него.

Vv-3: На това същество, което е в слънчевата сфера, сричката „Бхур“ е главата, защото има една глава, и има тази една сричка; думата „Бхувар“ са ръцете, защото има две ръце и има тези две срички; думата „Свар“ са краката, защото има два крака и има тези две срички. Неговото тайно име е „Ахар“. Този, който знае както по-горе, унищожава и отбягва злото.

Vv-4: На това същество, което е в дясното око, сричката „Бхур“ е главата, защото има една глава и има тази една сричка; думата „Бхувар“ са ръцете, защото има две ръце и има тези две срички; думата „Свар“ са краката, защото има два крака и има тези две срички. Неговото тайно име е „Ахам“. Този, който знае както по-горе, унищожава и отбягва злото.

V-vi-1: Това същество, отъждествявано с ума и сияещо (се осъзнава от йогините) в сърцето като оризово или ечемичено зърно. Той е господарят на всичко, владетелят на всичко и управлява всичко, което съществува.

V-vii-1: Казват, че мълнията е Брахман. Нарича се мълния (Видют), защото разпръсква (тъмнината). Този, който го знае като такова - че мълнията е Брахман - разпръсква злините (които са насочени срещу) него, защото мълнията наистина е Брахман.

V-viii-1: Човек трябва да медитира върху речта (Ведите) като крава (както тя е). Тя има четири зърна - звуците „Сваха“, „Васат“, „Ханта“ и „Свадха“. Боговете живеят на две от нейните зърна - звуците „Сваха“ и „Васат“. мъжете на звука „Ханта“, а гривите на звука „Свадха“. Нейният бик е жизнената сила, а телето ѝ – умът.

V-ix-1: Този огън, който е вътре в човека и смила изядената храна, е Вайшванара. Той издава този звук, който човек чува, като запуши ушите си по този начин. Когато човек е на път да напусне тялото, той вече не чува този звук.

V-x-1: Когато човек напусне този свят, той достига въздуха, който прави отвор там за него като отвора на колело на колесница. Той се издига нагоре през него и достига слънцето, което прави отвор там за него като отвора на табур. Той се издига нагоре през него и достига луната, която прави отвор там за него като отвора на барабан. Той се издига нагоре през него и достига свят, свободен от скръб и студ. Той живее там вечни години.

V-xi-1: Това наистина е превъзходна аскеза, която човек понася, когато е болен. Този, който знае както е горе, печели превъзходен свят. Това наистина е превъзходна аскеза, че човек след смъртта бива отведен в гората. Този, който знае както е горе, печели превъзходен свят. Това наистина е превъзходна аскеза, че човек след смъртта бива поставен в огъня. Този, който знае както е

описано по-горе, печели превъзходен свят.

V-xii-1: Някои казват, че храната е Брахман. Не е така, защото храната гние без жизнената сила. Други казват, че жизнената сила е Брахман. Не е така, защото жизнената сила изсъхва без храна. Но тези две божества, бидейки обединени, достигат най-висшата си степен. Затова Пратрда казал на баща си: „Какво добро наистина мога да направя на този, който знае така, и какво зло всъщност мога да му направя?“ Бащата, с жест на ръка, казал: „Не, Пратрда, защото кой би достигнал най-висшата си степен, като се отъждестви с тях?“ Тогава той му казал следното: „Това е „Ви“. Храната е „ви“, защото всички тези същества почиват на храната. Това е „Рам“. Жизнената сила е „Рам“, защото всички тези същества се радват, ако има жизнена сила“. Върху този, който знае като по-горе, почиват всички същества и в него се радват всички същества.

V-xiii-1: (Човек трябва да медитира върху жизнената сила като) Уктха (химн на възхвала). Жизнената сила е Уктха, защото тя издига тази вселена. От този, който знае както е горе, се издига син, който е познавач на жизнената сила и той постига съюз с и пребиваване в същия свят като Уктха.

V-xiii-2: (Човек трябва да медитира върху жизнената сила като) Яджус. Жизнената сила са Яджус, защото всички тези същества са свързани помежду си, ако има жизнената сила. Всички същества са свързани за превъзходството на този, който знае както е горе, и той постига съюз с и пребиваване в същия свят като Яджус (жизнената сила).

V-xiii-3: (Човек трябва да медитира върху жизнената сила като) Саман. Жизнената сила е Саман, защото всички тези същества са обединени, ако има жизнената сила. За този, който знае както е горе, всички същества са обединени и те успяват да донесат неговото превъзходство и той постига съюз с пребиваване в същия свят като Саман.

V-xiii-4: (Човек трябва да медитира върху жизнената сила като) Кшатра. Жизнената сила е Кшатра, защото тя наистина е Кшатра. Жизнената сила предпазва тялото от рани. Този, който знае както е описано по-горе, постига този Кшатра (жизнена сила), който няма друг защитник, и постига съюз с и

пребиваване в същия свят като Кшатра.

V-xiv-1: „Бхуми“ (земята), „Антарикса“ (небето) и „Дяус“ (небето) образуват осем срички, а първият стъпало на Гаятри има осем срички. Така че горните три свята съставляват първия стъпало на Гаятри. Този, който знае, че първият стъпало на Гаятри е такова, печели толкова, колкото има в тези три свята.

V-xiv-2: „Реах“, „Яджумси“ и „Самани“ образуват осем срички, а вторият стъпало на Гаятри има осем срички. И така, горните три Веди съставляват втория крак на Гаятри. Този, който знае, че вторият крак на Гаятри е такъв, печели толкова, колкото може да даде съкровищницата на знанието, трите Веди.

V-xiv-3: „Прана“, „Апана“ и „Вяна“ образуват осем срички, а третият крак на Гаятри има осем срички. Така че горните три форми на жизнена сила съставляват третия крак на Гаятри. Този, който знае, че третият крак на Гаятри е такъв, печели всички живи същества във вселената. Сега нейният Турия, очевидно видим, свръхсветски крак, наистина е това - слънцето, което грее. „Турия“ означава четвъртият. „Видим крак“, защото той се вижда, така да се каже. „Върховен“, защото той грее върху цялата вселена като неин господар. Този, който знае, че четвъртият крак на Гаятри е такъв, блести по същия начин с блясък и слава.

V-xiv-4: Тази Гаятри почива на този четвърти, очевидно видим, свръхсветски крак. Това отново почива на истината. Окоето е истина, защото окоето е наистина истина. Следователно, ако дори днес двама души спорят, единият казва: „Видях го“, а другият: „Чух за него“, ние вярваме само на този, който казва: „Видях го“. Тази истина почива на силата. Жизнената сила е сила. (Следователно) истината почива на жизнената сила. Затова казват, че силата е по-могъща от истината. Така Гаятри почива на жизнената сила в тялото. Тази Гаятри е спасила Гаите. Органите са Гаите; така че е спасила органите. Сега, тъй като е спасила органите, затова се нарича Гаятри. Савитри, която учителят съобщава на ученика, не е нищо друго освен това. Тя спасява органите на този, на когото е съобщена.

V-xiv-5: Някои съобщават (на ученика) Савитри, която е Анустубх (казвайки): „речта е Анустубх; ние ще му я предадем“. Човек не бива да прави така. Човек

трябва да съобщава тази Савитри, която е Гаятри. Дори ако човек, който знае както по-горе, приеме твърде много като дар, така да се каже, това не е (достатъчно) дори за един фут от Гаятри.

V-xiv-6: Този, който приема тези три свята, изпълнени (с богатство), ще получи (резултатите от познанието) само първия крак на Гаятри. Този, който приема толкова, колкото тази съкровищница от знания, Ведите (трябва да съобщят), ще получи (резултатите от познанието) само втория ѝ крак. И този, който приема толкова, колкото (е покрито от) всички живи същества, ще получи (резултатите от познанието) само третия ѝ крак. С четвъртия си, очевидно видим, свръхземен крак - слънцето, което грее - не трябва да се уравновесява от никакъв получен дар. Всъщност как би могъл някой да приеме толкова много като дар?

V-xiv-7: Неговият поздрав: „О, Гаятри, ти си еднокрака, двукрака, трикрака и четирикрака, и ти си без никакви крака, защото си недостижима. Поздрав към теб, четвъртия, очевидно видим, свръхземен крак! Нека врагът никога не постигне целта си!“ (Ако познаващият Гаятри) таи омраза към някого, (той трябва) или (да използва тази мантра): „Ето и това - неговият желан обект никога няма да процъфтява!“ - в който случай този обект на човека, срещу когото той поздравява Гаятри по този начин, никога няма да процъфтява - или (той може да каже): „Мога ли да постигна този (скъпоценен) негов обект!“

V-xiv-8: В този момент се казва, че Джанака, император на Видеха, казал на Будила, син на Ашватарасва: „Е, ти се представи за познавач на Гаятри; тогава защо, уви, ме носиш като слон?“ Той отговорил: „Защото не познавах устата му, о, императоре“. „Огънят е неговата уста. Дори да сложат голямо количество гориво в огъня, то цялото изгаря. По подобен начин, дори ако някой, който знае както по-горе, извърши много грехове, той ги поглъща всичките и става чист, пречистен, нетленен и безсмъртен“.

V-xv-1: Лицето (природата) на Сатя (Брахман) е скрито (сякаш) със златен съд. О, Пусан (хранител на света - слънцето), махни го, за да мога аз, чиято реалност е Сатя, да видя (лицето). О, Пусан, о, самотен Риши (гледач или пътешественик), о, Яма (контрольор), о, Сурия (слънце), о, сине на Праджапати (Бог или Хиранягарбха), вземи лъчите си, обуздай блясъка си. Искам да видя

тази най-благоприятна твоя форма. Аз самият съм тази личност; и аз съм безсмъртен. (Когато тялото ми падне) нека жизнената ми сила се върне във въздуха (космическата сила) и това тяло също, превърнато в пепел, (да отиде в земята)! О, огън, който си сричката „Ом“, о, Божество на размишленията, спомни си, спомни си всичко, което съм направил, о, Божество на размишленията, спомни си, спомни си всичко, което съм направил. О, огън, води ни по добрия път към нашите богатства (пустини). Господи, Ти знаеш душевните състояния на всеки; отмахни от нас коварното зло. Отправляме многократни поздрави към Теб.

VI-i-1: Ом. Този, който познава най-старото и най-великото, става най-старият и най-великият сред своите роднини. Жизнената сила е наистина най-старата и най-великата. Този, който я познава като такава, става най-старият и най-великият сред своите роднини, както и сред тези, за които иска да бъде такъв.

VI-i-2: Този, който познава Васиштва (това, което най-добре помага да се живее или покрива), става Васиштва сред своите роднини. Органът на речта е наистина Васиштва. Този, който го познава като такъв, става Васиштва сред своите роднини, както и сред тези, за които иска да бъде такъв.

VI-i-3: Този, който познава Пратиштва (това, което има стабилност), живее стабилно както в трудни, така и в гладки места и времена. Окото наистина е Пратиштва, защото чрез окото човек живее стабилно както в трудни, така и в гладки места и времена. Този, който го познава като такава, живее стабилно в трудни, както и в гладки места и времена.

VI-i-4: Този, който познава Сампад (просперитет), постига всяка цел, която желае. Ухото наистина е Сампад, защото всички тези Веди се придобиват, когато човек има ухото (непокътнато). Този, който знае, че е такава, постига каквото и да е обект, който желае.

VI-i-5: Този, който знае обиталището, става обиталище както на своите роднини, така и на (други) хора. Манас наистина е обиталище. Този, който знае, че е такава, става обиталище както на своите роднини, така и на (други) хора.

VI-i-6: Този, който знае Праджати (това, което има атрибута на раждане), е обогатен с деца и животни. Семето (органът) има това свойство. Този, който знае, че е такова, е обогатен с деца и животни.

VI-i-7: Тези органи, спорейки за съответното си величие, отидоха при Брахман и му казаха: „Кой от нас е Васиштха?“ Той каза: „Този един от вас ще бъде Васиштха, който, напусайки помежду си, хората смятат това тяло за много по-нещастно“.

VI-i-8: Органът на речта излезе. След като престоя цяла година, то се върна и каза: „Как успяхте да живеете без мен?“ Те казаха: „Живеехме точно както немите хора, без да говорим чрез органа на речта, а живеехме чрез жизнената сила, виждайки чрез окото, чувайки чрез ухото, знаейки чрез ума и раждайки чрез органа на размножаването.“ И така, органът на речта влезе.

VI-i-9: Окото излезе. След като престоя цяла година, то се върна и каза: „Как успяхте да живеете без мен?“ Те казаха: „Живеехме точно както слепите хора, без да виждаме през окото, а живеехме чрез жизнената сила, говорейки чрез органа на речта, чувайки чрез ухото, знаейки чрез ума и раждайки чрез органа на размножаването.“ И така, окото влезе.

VI-i-10: Ухото излезе. След като престоя цяла година, то се върна и каза: „Как успяхте да живеете без мен?“ Те казаха: „Живеехме точно както глухите хора, без да чуваме чрез ухото, а живеехме чрез жизнената сила, говорейки чрез органа на речта, виждайки чрез окото, знаейки чрез ума и раждайки деца чрез органа на раждането.“ И така, ухото влезе.

VI-i-11: Умът излезе. След като престоя цяла година, то се върна и каза: „Как успяхте да живеете без мен?“ Те казаха: „Живеехме точно както идиотите, без да знаем чрез ума, а живеехме чрез жизнената сила, говорейки чрез органа на речта, виждайки чрез окото, чувайки чрез ухото и раждайки деца чрез органа на раждането.“ И така, умът влезе.

VI-i-12: Органът на раждането излезе. След като престоя цяла година, то се върна и каза: „Как успяхте да живеете без мен?“ Те казаха: „Живеехме точно както евнусите, без да имаме деца чрез органа на размножаването, а живеехме чрез жизнената сила, говорейки чрез органа на речта, виждайки чрез окото,

чувайки чрез ухото и знаейки чрез ума.“ Така влязъл органът на размножаването.

VI-i-13: Тогава, когато жизнената сила щеше да излезе, тя изкорени тези органи, точно както голям, прекрасен кон от Синд издърпва колчетата, за които са вързани краката му. Те казаха: „Моля ви, не излизайте, господине, не можем да живеем без вас.“ „Тогава ми дайте данък.“ „Добре.“

VI-i-14: Органът на речта каза: „Това качество на Васиштха, което имам, е твое.“ Окото: „Това качество на постоянство, което имам, е твое.“ Ухото: „Това качество на просперитет, което имам, е твое.“ Умът: „Това качество на обитаване, което имам, е твое.“ Органът на размножаването: „Това качество на размножаването, което имам, е твое.“ (Жизнената сила каза:) „Тогава каква ще бъде моята храна и моето облекло?“ (Органите казаха:) „Каквото и да е (известно като) храна, включително кучета, червеи, насекоми и молци, е твоята храна, а водата - твоето облекло.“ Този, който знае, че храната на жизнената сила е такава, никога не яде нищо, което не е храна, нито приема нещо, което не е храна. Затова мъдреците, които са запознати с Ведите, отпиват малко вода точно преди и след хранене. Те го смятат за премахване на голотата на жизнената сила.

VI-ii-1: Светакету, внукът на Аруна, дошъл на събранието на Панчалите. Той се приближил до Правахана, сина на Дживала, когото обслужвали (слугите му). Виждайки го, царят му се обърнал: „Момче!“ Той отговорил: „Да, господине“. „Баща ти учил ли те е?“ Той казал: „Да“.

VI-ii-2: „Знаете ли как тези хора се разделят след смъртта?“ „Не“, каза той. „Знаете ли как се връщат в този свят?“ „Не“, каза той. „Знаете ли как другият свят никога не се изпълва с толкова много хора, умиращи по този начин отново и отново?“ „Не“, каза той. „Знаете ли след колко приношения се предлагат вода (течните приношения) се издига, притежаваща човешки глас (или под името човек) и говори?“ „Не“, каза той. „Знаете ли начините за достъп до пътя на боговете или до пътя на гривите – правейки които хората достигат или до пътя на боговете, или до пътя на гривите? Чунали сме думите на Мантрата: „Чувал съм за два пътя за хората, водещи към гривите и боговете. Вървейки по тях, всичко това е обединено.“ Те лежат между бащата и майката (земята и

небето).“ Той каза: „Не познавам нито един от тях“.

VI-ii-3: Тогава царят го поканил да остане. Момчето, пренебрегвайки поканата да остане, побързало да си тръгна. То отишло при баща си и му казало: „Ами, не ми ли каза преди, че си ме (напълно) инструктирал?“ „Как (се нарани), мъдро дете мое?“ „Онзи нещастник кшатрия ми зададе пет въпроса и аз не знаех нито един от тях.“ „Кои са те?“ „Тези“, и той цитира първите им думи.

VI-ii-4: Бащата каза: „Дете мое, повярвай ми, каквото и да знаех, ти казах всичко. Но ела, нека отидем там и да живеем като ученици.“ „Моля те, върви сам.“ В това време Гаутама стигна до мястото, където цар Правахана, синът на Дживала, даваше аудиенция. Царят му даде място, нареди да му донесат вода и му направи благоговееен принос. След това каза: „Ще дадем на почитаемия Гаутама благодат.“

VI-ii-5: Аруни каза: „Обеща ми тази благодат. Моля те, кажи ми за какво говори с момчето ми.“

VI-ii-6: Царят каза: „Това спада към небесните благодати, Гаутама. Моля те, поискай някаква човешка благодат.“

VI-ii-7: Аруни каза: „Знаеш, че вече имам злато, добитък и коне, прислужници, свита и дрехи. Не бъди нещедър само към мен по отношение на това изобилно, безкрайно и...“ неизчерпаемо (богатство).“ „Тогава трябва да го търсиш според формата, Гаутама“. „Приближавам се до теб (като ученик)“. Древните са се обръщали към учител просто чрез декларация. Аруни е живял като ученик, като просто е обявявал, че е на негови услуги.

VI-ii-8: Царят каза: Моля те, не се обиждай от нас, Гаутама, както твоите дядовци по бащина линия не са се обиждали (от нашите). Преди това това учение никога не е било достъпно за брахмана. Но аз ще те науча на него; защото кой може да ти откаже, когато говориш така?

VI-ii-9: Тази дума (небе), о, Гаутама, е огън, слънцето е неговото гориво, лъчите са неговият дим, денят е неговият пламък, четирите страни са неговата пепел, и междинните четвъртини - неговите искри. В този огън боговете предлагат вяра (течни приношения във фина форма). От това приношение се ражда Цар Луна

(в луната се създава тяло за жертвопринасящия).

VI-ii-10: Парджаня (богът на дъжда), о Гаутама, е огън, годината е неговото гориво, облаците - димът, мълнията - пламъкът, гръмотевицата - въглените, а тътенът - искрите. В този огън боговете принасят в жертва Цар Луна. От това приношение се произвежда дъжд.

VI-ii-11: Този свят, о Гаутама, е огън, земята е неговото гориво, огънят - димът, нощта - пламъкът, луната - въглените, а звездите - искрите. В този огън боговете принасят дъжд. От това приношение се произвежда храна.

VI-ii-12: Човекът, о Гаутама, е огън, отворената уста е неговото гориво, жизнената сила - димът, речта - пламъкът, окото - въглените, а ухото - искрите. В този огън боговете принасят храна. От това приношение се произвежда семето.

VI-ii-13: Жената, о Гаутама, е огън. В този огън боговете принасят семето. От това приношение се ражда човек. Той живее толкова дълго, колкото му е писано да живее. След това, когато той умира --

VI-ii-14: Те го носят, за да бъде принесен в огъня. Огънят става негов огън, горивото негово гориво, димът негов дим, пламъкът негов пламък, въглената негова въглена, а искрите негови искри. В този огън боговете принасят човека в жертва. От тази жертва човекът излиза сияен.

VI-ii-15: Тези, които познават това като такова, и онези други, които медитират с вяра върху Сатя-Брахман в гората, достигат до божеството, отъждествявано с пламъка, от него до божеството на деня, от него до божеството на две седмици, в които луната расте, от него до божествата на шестте месеца, в които слънцето пътува на север, от тях до божеството, отъждествявано със света на боговете, от него до слънцето, а от слънцето до божеството на мълнията. (Тогава) същество, създадено от ума (на Хиранягарбха), идва и ги отвежда към световите на Хиранягарбха. Те достигат съвършенство и живеят в тези светове на Хиранягарбха в продължение на много, много, превъзходни години. Те вече не се връщат в този свят.

VI-ii-16: Докато онези, които завладяват световите чрез жертвоприношения,

благотворителност и аскетизъм, достигат до божеството на дима, от него до божеството на нощта, от него до божеството на две седмици, през които луната намалява, от него до божествата на шестте месеца, през които слънцето пътува на юг, от тях до божеството на света на гривите и от него до луната. Достигайки луната, те се превръщат в храна. Там боговете им се наслаждават, докато жреците пият блестящия сок Сом (постепенно, казвайки, така да се каже): „Разцъфтявай, смалявай“. И когато миналата им работа се изчерпи, те достигат (стават като) този етер, от етера въздух, от въздуха дъжд, а от дъжда земя. Достигайки земята, те се превръщат в храна. След това те отново се принасят в огъня на мъжа, а оттам в огъня на жената, откъдето се раждат (и извършват обреди) с цел да отидат в други светове. Така се въртят. Докато онези други, които не знаят тези два начина, се превръщат в насекоми и молци, а тези често хапещи неща (комари и мухи).

VI-iii-1: Този, който желае да постигне величие (трябва да извърши) в благоприятен ден от две седмици, в които луната расте, и под мъжко съзвездие, по време на движението на слънцето на север, (жертвоприношение по следния начин): Той трябва да поеме в продължение на дванадесет дни обет, свързан с Упасадите (т.е. да живее с мляко), да събере в чаша или купа, направена от смокиново дърво, всички билки и техните зърна, да измете и измаже (земята), да пречисти приношенията по предписания начин, да постави Мантха (паста, направена от тези неща) и да предложи приноси със следните мантри: „О, Огън, на всички онези богове под теб, които злобно осуetyават желанията на хората, предлагам техния дял. Нека те, бидейки доволни, ме задоволят с всички обекти на желание! Сваха. На това вседаващо божество, което се оказва злобно под твоята закрила, мислейки си, че е опората на всички, предлагам този поток от пречистено масло. Сваха“.

VI-iii-2: Принасяйки жертви в огъня, казвайки „Сваха на най-стария, Сваха на най-великия“, той потапя остатъка, полепнал по черпака, в пастата. Принасяйки жертви в огъня, казвайки: „Сваха на жизнената сила, Сваха на Васиштва“, той накарпа остатъка и т.н. Принасяйки жертви, казвайки: „Сваха на органа на речта, Сваха на това, което има стабилност“, той накарпа и т.н. Принасяйки жертви, казвайки: „Сваха на окото, Сваха на просперитета“, той накарпа и т.н. Принасяйки жертви, казвайки: „Сваха на ухото, Сваха на жилището“, той накарпа и т.н. Принасяйки жертви, казвайки: „Сваха на Манас, Сваха на

Праджати“, той накапва и т.н. Принасяйки жертви, казвайки: „Сваха на органа на размножаването“, той накапва и т.н.

VI-iii-3: Принасяйки жертва в огъня, казвайки: „Сваха на огъня“, той накапва остатъка, полепнал по черпака, в пастата. Принасяйки принос и жертвоприношение, казвайки „Сваха на луната“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на земята“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на небето“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на небето“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на земята, небето и рая“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на брахмана“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на кшатрия“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на миналото“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на бъдещето“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на цялото“, той капе и т.н. Принасяйки принос, казвайки „Сваха на всички“, той капе и т.н. Предлагайки жертвоприношение, казвайки „Сваха на Праджапати“, той капе и т.н.

VI-iii-4: След това той докосва пастата, казвайки: „Ти се движиш (като жизнената сила), ти гориш (като огън), ти си безкраен (като Брахман), ти си неподвижен (като небето). Ти съчетаваш всичко в себе си. Ти си звукът „Той“ и се произнасяш като „Той“ (в жертвоприношението от Прастотр). Ти си Удгита и се пее (от Удгатр). Ти се рецитираш (от Адхварю) и се рецитира обратно (от Агнидра). Ти си напълно пламтящ във влажен (облак). Ти си вездесъщ и господар. Ти си храна (като луната) и светлина (като огън). Ти си смъртта и ти си това, в което всички неща се сливат“.

VI-iii-5: След това той я поема, казвайки: „Ти знаеш всичко (като жизнената сила); ние също сме наясно с твоето величие. Жизнената сила е царят, господарят, владетелят. Нека тя ме направи цар, господар и владетел!“

VI-iii-6: След това той го изпива, казвайки: „Сияещото слънце е очарователно --; Ветровете духат сладко, реките леят мед, нека билките са ни сладки! Сваха на земята. Слава, върху която медитираме; Нека нощите и дните бъдат очарователни, а прахът на земята сладък, нека небето, нашият баща, бъде милостив! Сваха на небето. Нека то насочи интелекта ни; Нека пълзящото растение Сома бъде сладко за нас, нека слънцето бъде мило, нека страните на света бъдат ни полезни! Сваха на небето“. След това той повтаря цялата

Гаятри и цялата Мадхумати и накрая казва: „Нека аз бъда всичко това! Сваха на земята, небето и небето.“ След това изпива целия остатък, измива ръцете си и ляга зад огъня с глава на изток. На сутринта той поздравява слънцето, казвайки: „Ти си единственият лотос на страните на света; нека аз бъда единственият лотос на хората!“ След това се връща по пътя, по който е тръгнал, сяда зад огъня и повтаря редицата от учители.

VI-iii-7: Удалака, синът на Аруни, научил това на своя ученик Яджнавалкя, Ваджасанея, и казал: „Ако човек го поръси дори върху сух пън, клони ще пораснат и листа ще поникнат“.

VI-iii-8: Яджнавалкя, Ваджасанея, научил това на своя ученик Мадхука, син на Паинги, и казал: „Ако човек го поръси дори върху сух пън, клони ще пораснат и листа ще поникнат“.

VI-iii-9: Мадхука, синът на Паинги, отново научил това на своя ученик Чула, син на Бхагавита, и казал: „Ако човек го поръси дори върху сух пън, клони ще пораснат и листа ще поникнат“.

VI-iii-10: Тогава Чула, синът на Бхагавита, научил това на своя ученик Джанаки, син на Аястуна, и казал: „Ако човек го поръси дори върху сух пън, клони ще пораснат и листа ще поникнат“.

VI-iii-11: Джанаки, синът на Аястуна, отново научи това на Сатякама, сина на Джабала, и каза: „Ако човек го поръси дори върху сух пън, клони ще пораснат и листа ще поникнат“.

VI-iii-12: И Сатякама, синът на Джабала, от своя страна, научи това на учениците си и каза: „Ако човек го поръси дори върху сух пън, клони ще поникнат и листа ще поникнат“. Човек не трябва да учи това на никого освен на син или ученик.

VI-iii-13: Четири неща са направени от смокиново дърво: черпак, купа, гориво и двата пръчки за смесване. Култивираните зърнени култури са десет на брой: ориз, ечемик, сусам, боб, ану, приангу, пшеница, леща, боб и фий. Те трябва да бъдат счукани и накиснати в извара, мед и пречистено масло и предложени като жертва.

VI-iv-1: Земята е същността на всички тези същества, водата е същността на земята, билките на водата, цветовете на билките, плодовете на цветята, човекът на плодовете и семето на човека.

VI-iv-2: Праджапати си помисли: „Е, нека ѝ направя жилище“ и той създаде жената.

VI-iv-3:

VI-iv-4: Знаейки наистина това, Удалака, синът на Аруна, Нака, синът на Мудгала, и Кумарахарита казаха: „Много мъже – брахмани само по име – които имат съюз, без да знаят както по-горе, си отиват от този свят безсилни и лишени от заслуги“.

VI-iv-5:

VI-iv-6: Ако мъж види отражението си във вода, той трябва да рецитира следната мантра: „(Нека боговете ми дадат) блясък, мъжественост, репутация, богатство и заслуги“. Тя (съпругата му) наистина е богинята на красотата сред жените. Затова той трябва да се приближи до тази красива жена и да говори с нея.

VI-iv-7: Ако тя не желае, той трябва да я купи; а ако тя все още е непоколебима, той трябва да я удари с пръчка или с ръка и да продължи, произнасяйки следната мантра: „Отнемам ти репутацията“ и т.н. След това тя действително бива изоставена.

VI-iv-8: Ако тя желае, той трябва да продължи, произнасяйки следната мантра: „Предавам ти репутация“ и двамата стават известни.

VI-iv-9:

VI-iv-10:

VI-iv-11:

VI-iv-12: Ако съпругата на един мъж има любовница, която той иска да нарани, той трябва да сложи огъня в непечен глинен съд, да разпростре стръкове тръстика и трева Куша по обратен начин и да предложи връхчетата на тръстиката, напоени с пречистено масло, в огъня по обратен начин, казвайки: „Ти си принесъл жертва в моя разпален огън, аз отнемам твоята Прана и Апана - еди-какви си. Ти си принесъл жертва в моя разпален огън, аз отнемам твоите синове и животни - еди-какви си. Ти си принесъл жертва в моя разпален огън, аз отнемам твоите ведически обреди и тези, извършвани според Смрити - еди-какви си. Ти си принесъл жертва в моя разпален огън, аз отнемам твоите надежди и очаквания - еди-какви си.“ Човекът, когото брахмана, знаещ за тази церемония, проклена, си тръгва от този свят осакатен и лишен от заслугите си. Следователно човек не бива дори да иска да се шегува със съпругата на ведически учен, който знае тази церемония, защото този, който има такива знания, става враг.

VI-iv-13: Ако нечия съпруга има месечно заболяване, тя трябва да пие три дни от чаша (Камса). Никой шудра, мъж или жена, не трябва да я докосва. След три нощи тя трябва да се изкъпе, да облече нова дреха и да бъде поставена да върши ориз.

VI-iv-14: Този, който желае синът му да се роди хубав, трябва да изучи една Веда и да достигне пълноценен живот, да има ориз, сварен в мляко, и той и жена му трябва да го ядат с пречистено масло. Тогава те биха могли да родят такъв син.

VI-iv-15: Този, който желае синът му да се роди кафяв или жълто-кафяв, да изучи две Веди и да достигне пълноценен живот, трябва да има ориз, сварен в извара, и той и жена му трябва да го ядат с пречистено масло. Тогава те биха могли да родят такъв син.

VI-iv-16: Този, който желае синът му да се роди тъмен с червени очи, да изучи три Веди и да доживее до пълнолетие, трябва да има ориз, сварен във вода, и той и жена му да го ядат с пречистено масло. Тогава те биха могли да създадат такъв син.

VI-iv-17: Този, който желае да му се роди дъщеря, която да бъде учен и да

доживее до пълнолетие, трябва да има ориз, сварен със сусам, и той и жена му да го ядат с пречистено масло. Тогава те биха могли да създадат такава дъщеря.

VI-iv-18:

VI-iv-19: На сутринта той пречиства пречистеното масло според начина на Стхалипака и предлага жертви на Стхалипака отново и отново, казвайки: „Сваха на огъня, Сваха на Анумати, Сваха на сияйното слънце, което дава непогрешими резултати“. След предлагането, той взема (остатъците от сготвената храна), изяжда част от нея и дава останалото на жена си. След това той измива ръцете си, пълни съда с вода и я поръсва три пъти с тази вода, казвайки: „Стани оттук, Вишваवासу, и намери друга млада жена (която е) със съпруга си.“

VI-iv-20: Той я прегръща, казвайки: „Аз съм жизнената сила, а ти си речта; ти си речта, а аз съм жизнената сила; Аз съм Саман, а ти си Рик; Аз съм небето, а ти си земята; ела, нека се борим заедно, за да имаме мъжко дете.“

VI-iv-21:

VI-iv-22:

VI-iv-23:

VI-iv-24: Когато (синът) се роди, той трябва да внесе огъня, да го вземе в скута си, да сложи смес от извара и пречистено масло в чаша и да предлага жертви отново и отново с това, казвайки: „Растейки в този мой дом (като син), нека изхранвам хиляда души! Нека (богинята на съдбата) никога не напуска с деца и животни своя род! Сваха. Жизнената сила, която е в мен, аз мислено предавам на теб. Сваха.“ „Ако съм направил нещо твърде много или твърде малко в тази церемония, нека всезнаещият благодатен огън го направи точно както трябва за мен - нито твърде много, нито твърде малко! Сваха.“

VI-iv-25: След това, като постави (устата си) до дясното ухо на детето, то трябва три пъти да повтори: „Реч, реч“. След това, смесвайки извара, мед и пречистено масло, той го храни с (лента) злато, незапушена (от нищо), казвайки: „Влагам

земята в теб, влагам небето в теб, влагам небето в теб, влагам цялата земя, небе и небе в теб“.

VI-iv-26: След това той му дава име: „Ти си Веда (знание)“. Това е неговото тайно име.

VI-iv-27: След това го подава на майка му да го суче, казвайки: „Предлагайки Сарасвати, тази твоя гърда, която е съхранена с резултати, е хранител на всичко, пълна с мляко, носител на богатство (нечии заслуги) и щедра, и чрез която ти подхранваш всички, които са достойни за него (боговете и т.н.) - прехвърли това тук (на жена ми, за моето бебе) да суче“.

VI-iv-28: След това се обърна към майката: „Ти си очарователната Арундати, съпругата на Васиштва; ти роди мъжко дете с моята помощ, който съм мъж. Бъди майка на много синове, защото ни даде син“. За този, който се роди като дете на брахмана с това специфично знание, казват: „Ти си надминал баща си и си надминал дядо си. Ти си достигнал крайната граница на постижението чрез своя блясък, слава и брахманска сила.“

VI-v-1: Сега линията на учителите: Синът на Паутимса (го е получил) от сина на Катяяни. Той от сина на Гаутами. Синът на Гаутами от сина на Бхарадваджи. Той от сина на Парасари. Синът на Парасари от сина на Аупасвасти. Той от сина на друг Парасари. Той от сина на Катяяни. Синът на Катяяни от сина на Каусики. Синът на Каусики от сина на Аламби и сина на Вайяграпади. Синът на Вайяграпади от сина на Канви и сина на Капи. Синът на Капи -

VI-v-2: От сина на Атрейи. Синът на Атрейи от сина на Гаутами. Синът на Гаутами от сина на Бхарадваджи. Той от сина на Парасари. Синът на Парасари от сина на Ватси. Синът на Ватси от сина на друг Парасари. Синът на Парасари от сина на Варкаруни. Той от сина на друг Варкаруни. Този от сина на Артабхаги. Той от сина на Саунги. Синът на Саунги от сина на Самкрити. Той от сина на Аламбаяни. Той отново от сина на Аламби. Синът на Аламби от сина на Джаянти. Той от сина на Мандукаяни. Той от своя страна от сина на Мандуки. Синът на Мандуки от сина на Сандили. Синът на Сандили от сина на Ратитари. Той от сина на Бхалуки. Синът на Бхалуки от двамата синове на Краунчики. Те от сина на Вайдабхрти. Той от сина на Карсакейи. Той отново от сина на

Прачинайоги. Той от сина на Самдживи. Синът на Самдживи от Асуривасин, син на Прашни. Синът на Прашни от Асураяа. Той от Асури. Асури -

VI-v-3: От Яджнавалкя. Яджнавалкя от Удалака. Удалака от Аруна. Аруна от Упавеши. Упавеши от Кушри. Кушри от Ваджасравас. Той от Джихават, син на Бадхьога. Той от Асита, син на Варсагана. Той от Харита Касяпа. Той от Силпа Касяна. Този от Касяна, син на Нидхрува. Той от Вак. Тя от Амбхини. Тя от слънцето. Тези бели Яджуси, получени от слънцето, са обяснени от Яджнавалкя Ваджасанея.

VI-v-4: Същото важи и за сина на Самдживи. Синът на Самдживи от Мандукаяни. Мандукаяни от мандавя. Мандавя от Кауца. Кауца от Махитхи. Той от Вамакаксяна. Той от Сандиля. Сандиля от Ватся. Ватся от Кушри. Кушри от Яджнавачас, син на Раджастамба. Той от Тура, син на Каваси. Той от Праджапати (Хиранягарбха). Праджапати чрез връзката му с Брахман (Ведите). Брахман е самороден. Поздрав към Брахман.

Ом! Това (Брахман) е безкрайно и тази (вселена) е безкрайна.
Безкрайното произтича от безкрайното.
(Тогава) приемайки безкрайността на безкрайната (вселена),
то остава като безкрайния (Брахман) сам.
Ом! Мир! Мир! Мир!

Тук завършва Брихадараньопанишада, както се съдържа в Шукла-Яджур-Веда.

Публикувано | Променено на 28 юни 2018 г.

Онлайн книги

Аз

Бхагавад Гита

Брахма Сутра

Упанишади

Ригведа Упанишади

Сама Веда Упанишади
Шукла Яджур Веда Упанишади
Кришна Яджур Веда Упанишади
Атхарваведа Упанишади
Други Упанишади

Ведите
Ведически химни
Рамаянам

II

Ади Шанкара
Шри Рамакришна
Шри Сарада Деви
Свами Вивекананда
Рамана Махарши
Свами Рамдас
Канчи Маха Периява
Джиду Кришнамурти [JK]
Нисаргадата Махарадж

III

Статии и резюме
Уроци по Веданта
Книги на Веданта - Други

IV

Мантри и ритуали
Молитвени химни - Стотри

V

Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти

Нашите уебсайтове

[Духовен магазин Celextel](#)

[Магазин за електронна музика Celextel](#)

[Духовна библиотека Vedanta](#)

[Библиотека Vedanta Shastras](#)

„Ако искате душевен мир, не търсете недостатъци у другите. По-скоро вижте собствените си недостатъци. Научете се да правите целия свят свой. Никой не е чужд. Целият свят е ваш.“
„Резултатът от кармата е неизбежен. Но като повтаряте Името на Бог, можете да намалите нейната интензивност. Ако ви е било писано да имате рана, широка колкото палешник, ще получите поне убождане с игла. Ефектът от кармата може да бъде неутрализиран до голяма степен чрез джапа и аскетизъм.“

Сарада Деви

Евангелие от Света Майка Сарада Деви

Отказ от отговорност: **Celextel** създаде тази **Веданта духовна библиотека** с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности. Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.

Разпространението, публикуването и неразрешеното копиране на тези онлайн книги без предварително разрешение на съответните автори, издатели или преводачи са забранени.

Авторско право © 2002-2025 **Celextel Enterprises Pvt. Ltd.** Всички права запазени.

Тема за иновации от [Caginet](#) ** [Задвижвано от GetSimple](#)

